

FRIMERKEALBUM

FOR JUNIORSAMLERE:

Norge	kr. 3.00
Skandinavia	» 2.90
Verden	» 8.70

ALBUM **NORGE** MED LØSE KARTONGBLADER:

I kartongbind	kr. 12.75
I skruebind	» 15.40

Fåes hos landets bok- og papirhandlere — fri-
merkeforretninger — eller direkte fra forlaget:

BERNT C. MIDDELTHON A/S

FRIMERKEFORRETNING

STAVANGER

VARE ALBUM ER HITTIL UTKOMMET I OVER 100 000 EKSEMPLARER

Prisliste over FRIMERKEPAKKER i cellofankonvolutter.

Alle pakker inneholder forskjellige frimerker. — Tekst og pris er trykt på pakkene.

100 hele verden	0.95	50 Frankrike	0.70	5 Newfoundland	0.55
200 —»—	2.25	25 Franske Kolonier	0.85	10 New Zealand	0.60
300 —»—	3.45	50 — —	1.80	5 Nicaragua	0.55
10 Algier	0.45	5 Grønland	1.10	50 Norge	0.80
5 Andorra	0.45	10 Guatemala	0.70	75 —	1.30
25 Argentina	0.75	10 Hellas	0.40	5 Pakistan	0.45
50 Balkan	1.20	25 —	0.95	10 Paraguay	0.75
50 Belgia	0.70	5 Indo-China	0.45	10 Peru	0.45
10 Belgisk Kongo	0.80	10 Iran	0.70	25 Polen	0.75
10 Bayern	0.40	10 Irland	0.40	25 Portugal	0.70
10 Bolivia	0.95	10 Island	1.10	25 Portugisiske Kolonier	0.80
5 Bosnia	0.40	25 Italia	0.35	25 Romania	0.60
25 Brasil	0.75	50 —	0.80	10 Russland	0.45
20 Britisk India	0.50	10 Italienske Kolonier	0.90	25 —	0.85
25 Britiske Kolonier	0.40	50 Japan	0.95	10 San Marino	0.45
10 Bulgaria	0.50	25 Jugoslavia	0.70	5 Senegal	0.45
25 Böhmen o. Mähren	0.70	10 Kanada	0.30	5 Serbia	0.40
25 Chili	0.90	25 —	0.60	10 Slovakia	0.45
25 China	0.60	5 Kenya og Uganda	0.35	25 Spania	0.50
10 Columbia	0.50	10 Kroatia	0.45	50 Sveits	1.20
10 Costa Rica	0.95	10 Latvia	0.55	50 Sverige	0.80
10 Cuba	0.45	10 Liechtenstein	0.45	25 Tsjekkoslovakia	0.45
25 Danmark	0.30	10 Litauen	0.55	10 Tunis	0.45
50 —	0.75	10 Luftpostfrimerker	0.50	50 Tyskland	0.75
10 Danzig	0.50	10 Luxembourg	0.55	10 Ukraine	0.40
10 Ecuador	0.60	5 Madagaskar	0.45	50 Ungarn	0.75
10 Egypt	0.40	10 Mandsjuria	0.95	10 Uruguay	0.40
5 Elfenbenskysten	0.45	25 Mexico	0.95	25 U.S.A.	0.55
20 Europa (katalog- verdi kr. 5 etter Afa 1951)	0.95	5 Monaco	0.45	10 Tyrkia	0.45
10 Estland	0.80	5 Montenegro	0.60	10 Vatikanstaten	0.75
25 Finland	0.45	25 Nederland	0.35	10 Venezuela	0.95
50 —	0.95	50 —	0.95	50 Østerrike	0.80
		10 Nederlandske Kolonier	0.60		

oooooooo

Til salgs i frimerkeforretningene.

Engros-salg kun til forhandlere hos ANTON HOLMBOE - Prof. Dahls gt. 53 B - Oslo.

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
Utgitt av NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENS DAL
Redaksjonens adr.: Postboks 46, Høvik

NR. 8-9

AUGUST-SEPTEMBER 1950

9. ÅRG.

Gjennom de fagre riker ...

Det har vel hendt mange ganger allerede at du har skrevet brev og puttet dem i postkassen. Men har du tenkt noengang på det veldige apparat og den organisasjon du setter i sving for at brevet ditt skal nå mottakeren? Det sendes med bil, tog, skip og fly til de fjerneste steder på jorden. Om den du skriver til overvintrer på Grønland, om han graver gull langt inne i Australia, om han er på hvalfangst i Sydishavet eller på en ekspedisjon mot Himalayas tinder — brevet når ham. Og det hele skyldes det lille merket du kler i høyre hjørne på brevet. Vi vil gjerne du skal se litt nærmere på dette merket, — på det du setter på ditt eget brev og på dem som står på brevene du mottar. De har en hel historie å fortelle deg om fjerne steder og folk. De vil sette din fantasi i bevegelse og bringe deg på en helt ny måte i kontakt med en verden av spenning og romantikk. På dem kan du følge de store oppdagelsesreisende på deres vågsomme ferder. Du drar med Colombus til Amerika, med Vasco de Gama rundt Kapp det gode håp,

med Francis Drake gjennom Magellanstredet, med Stanley gjennom Afrika, med Amundsen over Nordpolen. Frimerkene vil fortelle deg om rikers storhet og fall, om svundne kulturer, om antikkens gudeverden, naturfolkenes levesett, teknikkens utvikling. De vil bringe deg nye kunnskaper på mange felter på en måte som du ikke vil finne påtrengende. Men de vil også utvikle din ordenssans og skjerpe ditt blikk for detaljer. Filateliens har ennå uløste oppgaver, problemer så spennende som noen detektivroman. De er å finne blant de gamle merkene, like så vel som blant de nye.

Er du frimerkesamler så kan ingen grenser stoppe deg. Da er verden din. Da kan du sitte i ditt eget værelse og dra jorden rundt. Det er bare å åpne ditt album og ta fatt på den lange reisen gjennom de fagre riker.

Men noe må du ha med. Noen gode råd og en liten reiseplan. — Og for at du skal ha best mulig utbytte av ferdene dine, gir Norsk Filatelistforbund deg dette heftet med de beste ønsker om en: Lykkelig reise.

Jarle O. Stensdal.

SKOLEN OG

Av skoleinspektør

Ved en overfladisk betraktning synes skolen og filatelien å ha lite eller intet med hinannen å gjøre. At filatelien kan være en god støtte for undervisningen, ville sikkert lærerne for en 25—30 år siden benekte, eller i høyeste grad betvile. De fleste lærere trakk nok medlidende på skulderen når de oppdaget at en eller annen av deres elever samlet frimerker.

Nei læreboken var den gang det eneste som de mente elevene burde interessere seg for. Det var den som satt i høysete, den skulle kunnes og kunnes godt. Noe selvarbeid eller enda mindre selvstudium kunne de ikke tenke seg at elevene burde utføre. Lærerne var neppe merksam på at nettopp frimerkesamling gjorde mangen elev interessert i geografi, gav ham lyst til å få mere kunnskaper om det land han hadde frimerker fra.

Og frimerket selv hadde også ofte meget å fortelle. Selv husker jeg at jeg som skolegutt for over 50 år siden fikk tak i et tysk 10 pf. merke som var overstemplet 20 para. Det skaffet meg meget arbeid å få rede på hvor det skulle plasseres. Til slutt fikk jeg rede på at det kom fra tyske offentlige kontorer i Tyrkia. Dessverre sto det den gang ikke til min rådighet å få alle de opplysninger jeg ønsket, og lærerne falt det meg ikke inn å henvende meg til. Jeg hadde vel kanskje bare blitt avfeiet med at det ikke hadde noen interesse, og at jeg burde holde meg til leksene mine.

Jeg husker også den gang Kolumbusmerkene fra U. S. A. kom. Det ble en ivrig diskusjon mellom oss kamerater som samlet frimerker, både om U. S. A., om Kolumbus og om hans skib. Og den som kunne fortelle mest om Kolumbus, sto høyt i de andres øyne.

I det hele virket frimerke-samlingen aktualiserende særlig på geografien. Enhver filatelist som i barnedagene og ungdomsdagene samlet, vil sikkert være enig i dette, og kunne fortelle mangt lite trekk om filateliens betydning for ham gjennom sin skoletid, hvordan det skjerpet hans iakttagelsesevne, aktualiserte flere skolefag og gjorde ham vitebegjærlig. Det hadde således vært i skolens egen interesse å stimulere elevene til å samle frimerker.

Imidlertid har skolen i de siste 30 år litt etter litt gjennomgått en radikal forandring på mange måter. Det er vel neppe nå noen lærer som mener at elevene kaster tiden bort ved å samle på frimerker. I den moderne undervisning benytter en seg av ting og metoder som en for en 30—40 år siden synes lå langt utenfor skolens område. Hvorfor skulle ikke skolen også ta filatelien i sin tjeneste? Det har mer og mer gått opp for meg at skolen her har en hjelpekilde som hittil har ligget nyttet.

Men hvordan i alverden skal en nytte filatelien i skolens tjeneste? Jeg gjør følgende tankeeksperiment:

I en klasse holder en på med Danmarks geografi og historie. Klassen driver modifisert periodelesing. I en time spør læreren: «Hvor mange av dere samler på frimerker fra Danmark?» Stilt i klassen, endelig kommer en hånd nølende i været, så en til og enda en, litt undselig i begynnelsen, men etterhvert modigere, og til slutt viser det seg at minst halvparten av guttene i klassen samler frimerker.

FILATELIEN

O. Th. Urdahl.

«Jeg undrer meg på om frimerkene kunne fortelle oss noe om Danmark, ta med samlingene deres imorgen så får vi se på dem.»

Det er stolte karer som møter fram dagen etter. Tenk læreren vil se på frimerkene deres, og de skal få vise dem fram til klassekameratene. Neste dag er det nok endel uro i klassen, men det er iver og vitebegjærlighet som preger uroen og da ser nok læreren gjennom fingrene med den. Læreren går rundt i klassen og ser på samlingene, men bare på Danmarks frimerker. De andre får være til en annen gang. Mens han går rundt noterer han enkelte merker som han vil gjøre klassen spesielt merksam på. Til slutt sier han: «Ja, nå får vi se hva disse små papirlappene kan lære oss. Du Johan, du har tre merker som jeg la merke til. Det var et 5-øres med svane på, et 10-øres med en havfrue og et 15-øres med et mannshode på. Hva er det for noen rare merker?» Jo, da, det vet Johan. Det er merker som er utgitt hundreårsdagen for den første utgivelse av H. C. Andersen selv. «Men svanen da?» sier læreren. «Jeg vet det, lærer, den Stygge andungen,» sier en annen av pikene. «Skal vi ikke lage en liten avhandling om H. C. Andersen og hans eventyr?» spør læreren. Jo det vil barna gjerne være med på. «Men det blir oppgave bare for ett parti. Jeg undres om ikke Fredrik kan hjelpe oss. Han hadde også tre merker hvorav det ene hadde bilde av en mann mens de to andre hadde bilder av kirker.» Ja, Fredrik kan gjøre rede for hva de forestiller. «Se, her har vi enda et gruppearbeid: Hans Tausen og reformasjonens innførelse i Danmark.»

Samtalen om merkene fortsetter, og det blir flere oppgaver, Dybbøl, Thorvaldsen, Stavnsbåndets opphevelse, Vitus Bering. Snart er klassen delt inn i partier, hver med sin oppgave. Så blir det graving i leksika og historiske verker på skolens lesestue, i folkebiblioteket, i fars bokhylle. Bibliotekaren og assistentene på folkebiblioteket blir bestormet med spørsmål, og en vakker dag ligger en klassearbeidsbok ferdig. Når den så ved skoleårets slutning legges fram, vekker den oppsikt, og en meget alvorlig og skeptisk forretningsmann som tilfeldigvis er kommet opp på skolen for å høre på eksamen og se om hans lille pøse er flink som det heter, utbryter da han får se den: «Tenk at frimerker kan nyttes på den måten, det hadde jeg ikke trodd.»

Det er ikke bare Danmarks frimerker som gir skolen høve til å finne arbeidsoppgaver, men også alle andre lands, ja også Norges.

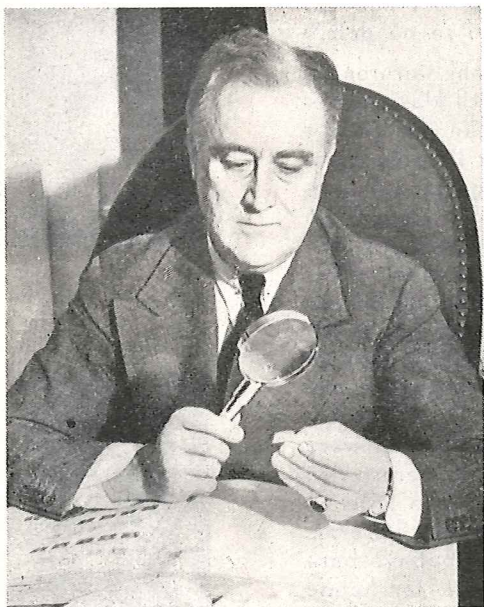
Frimerket er jo vedkommende lands budbringer. Det vil fortelle noe om det land det kommer fra. Saken blir om vi har lært å tyde budskapet.

På denne måten som her er antydnet, kan filateliens bli skolens tjener. Den blir både geografi, historie og norsk, enkelte ganger også zoologi og botanikk. Nå er spørsmålet bare om skolen vil benytte seg av den hjelp filateliens kan gi.

O. Th. Urdahl.

Franklin D. Roosevelt og Harry S. Truman uttaler seg om filatelien.

Til Sambandsstatenes juniorfilatelister:

Jeg rår dere til å samle på frimerker, fordi jeg selv begynte å samle da jeg var ca. 10 år gammel og har stadig fortsatt senere. I tillegg til adspredelsen har det holdt vedlike min interesse for geografi og historie — fortidens og nåtidens. Jeg tror oppriktig at det å samle frimerker gjør en til en bedre borger!

Franklin D. Roosevelt.

Jeg er glad over å få dette høve til å sende min hilsen til alle filatelister over hele jorden og til å takke dem for det bidrag de har gitt — og stadig fortsetter å gi — på vilje til samarbeid mellom jordens folk. Like-

som forbedrede meddelelses- og transportmidler har brakt verdens nasjoner nærmere sammen, så har også samlerhobbyen gitt sitt bidrag til det som avdøde president Roosevelt så treffende kalte «vitenskapen om samkvem mellom mennesker». Gjennom frimerkene har de amerikanske samlere reist verden rundt, og gjennom dem har samlere fra fjerne riker ervervet seg en bedre forståelse av vårt land. Frimerkesamlerhobbyen er et eksempel på den evne folk fra alle nasjoner har til å leve, arbeide og adsprede seg sammen i fred på den samme jord.

Vår avdøde president var dette lands fremste frimerkesamler. Det er vanskelig å si hvilken rolle hans samlerhobby spilte for dannelsen av hans syn på internasjonale spørsmål, men vi vet at som frimerkesamler var han stadig i kontakt med alle jordens folk. Franklin D. Roosevelts frimerkesamling er et håndgripelig bevis på vår store leders internasjonale bevissthet.

Harry S. Truman.

NORSK FILATELISTFORBUND

Stiftet 13. juni 1931.

President: Skiptreder *F. Walter-Johannesen*, Bergen.
Visepresident: Kunsthändler *Arnstein Berntsen*, Oslo.
Styremedlemmer: Kontorsjef *Sigm. Setsaas*, Trondheim.
 Chr. M. Jacobsen, Egersund,
 Ths. Hoffmann, Oslo.

Klubber tilsluttet Norsk Filatelistforbund:

Arbeidernes Filatelistklubb, Oslo	Formann: <i>E. Sando.</i>
Bergens Filatelist Klub	» <i>F. C. Svendsen jr.</i>
Drammens Filatelist Klub	» <i>Ing. H. Sverdrup.</i>
Egersund Filatelistklubb	» <i>Tengesdal-Øgrey.</i>
Elverum Filatelistklubb	» <i>Rolf Hagen.</i>
Fredrikstad Filatelistklubb	» <i>Hans Helland.</i>
Gjøvik Filatelistklubb	» <i>Arne Terud.</i>
Grimstad Filatelistklubb	» <i>K. Kristensen.</i>
Halden Filatelistklubb	» <i>Alf Abrahamsen.</i>
Hamar Filatelistklubb	» <i>Cato Gulbrandsen.</i>
Hønefoss Filatelistklubb	» <i>H. Harlund.</i>
Kristiansands Filatelistklubb	» <i>Sigurd B. Johnsen.</i>
Kristiansund Filatelistklubb	» <i>H. Kvande Pettersen.</i>
Mosjøen Filatelistklubb	» <i>John Breckan.</i>
Moss Filatelistklubb	» <i>Hj. Svendsen.</i>
Nordenfjeldske Filatelistforening	» <i>Ø. Arentz-Grastvedt.</i>
Notodden Filatelistklubb	» <i>Bj. Rasmussen.</i>
Odda Filatelistklubb	» <i>M. Lekve.</i>
Oslo Filatelistklubb	» <i>Arnstein Berntsen.</i>
Sandefjord Filatelistklubb	» <i>H. S. Storm.</i>
Sandnes Filatelistklubb	» <i>Hans Aurennes.</i>
Sarpsborg Filatelistklubb	» <i>Jens Martinsen.</i>
Skiens Filatelistklubb	» <i>Arne Hylland.</i>
Stavanger Filatelist Klub	» <i>Bernt C. Middelthun.</i>
Troms Filatelistklubb	» <i>Ing. M. Stausbøll.</i>
Tønsberg Filatelistklubb	» <i>H. Wedel Jarlsberg.</i>
Ørsta Filatelistklubb	» <i>Sigurd Sveen.</i>
Ålesund Filatelistklubb	» <i>H. Klemetsen.</i>

Mange av disse klubbene har junioravdelinger. Er du interessert så skriv til en av dem. Opplysninger og råd vil også bli gitt ved direkte henvendelse til tidsskriftet, adr.: Postboks 46, Høvik, men husk å vedlegge svarporto.

TEMASAMLING

Av J. Østbye.

En vinterkveld i krigens tid satt jeg som vanlig med noen frimerker foran meg, og ved et tilfelle ble et par hollandske merker liggende ved siden av hverandre. Det var AFA-numrene 335/36 som ble utgitt i 1939 i anledning av de hollandske jernbaners hundreårsjubileum. På den laveste verdien ser vi det første lokomotivet som dampet bortover slettelandet for 100 år siden — med veldig fart, syntes de sikkert dengang. På den høyeste av verdiene har vi et av de moderne eventyrene i lettmetall, strømlinjeformet og elegant, og etter utseendet å dømme beregnet på elektrisk drift.

Ja, der lå merkene. Første og siste blad av jernbanenes 100-årige historie. Begge like vidunderlige — i samtidens øyne. Nå kan vi kanskje smile nedlatende av hundre-åringen — på samme måten som våre barnebarns barn vil gjøre det når de ser på vår tids fartsvidunder.

De to merkene kunne få en til å tenke på så mangt. Motivene er beslektet, begge merkene har bilder av lokomotiv, men det er hundre år som skiller dem. Det er en lang tid etter våre begreper, en tid med rivende teknisk utvikling. For la oss huske på: strømlinjevidunderet i lettmetall er ikke en direkte avlegger av det gamle lokomotivet på 5-centen, det er resultatet av 100 års arbeid, forskning og

framskritt. Første og siste bladet i boka om lokomotivet. Men en som leser bøker, er ikke fornøyd med å lese første og siste bladet, vi vil ha med det som ligger imellom også, og det kan vi få: Frimerker fra alle verdens kanter kan gi oss det vi trenger av materiell til lokomotivets og jernbanens historie.

For mitt vedkommende gikk det slik at de to merkene som fanget interessen ved en tilfeldighet — det var jo en slump at de ble liggende side om side og demonstrerte 100 års utvikling — de to merkene ble grunnstammen i en temasamling som ble kalt «Sagaen om våre kommunikasjonsmidler». Det viste seg nemlig vanskelig å begrense seg til det som ruller på skinner, så enden ble at alt som fremmer fredelig samkvem mellom folk, måtte være med, enten det nå går, ruller, flyter eller flyr. Og en vil ikke komme til å mangle stoff til en slik samling, selv om det er begrensede beløp en kan avse til formålet, for det kommer stadig nye merker med flotte motiver. Der hvor det er flere like merker i en serie, vil det billigste være like brukbart som det dyreste — i de fleste tilfelle.

Men en slik samling kan aldri bli «ferdig» eller «komplett», rett som det er vil det dukke opp et merke som må puttes innimellom og tvinger en til å møblere om hele sider. Kanskje kommer samlingen — som min — aldri ut over kladdstadiet, men den vil likevel gi en meget og lære en meget. Og så vil den ha en annen og ikke uvesentlig misjon: den vil vise seg å være meget effektiv når det gjelder å stoppe munnen på en vi alle kjenner, mannen som sier: *At du gidder sitte og glo på disse papirlappene!* — Stikk en interessant temasamling bort i fingrene hans, så blir det stille en stund, for en slik måte å samle på, den skjønner han, og kanskje vil han for framtida se på frimerker på en annen måte — ikke bare som en kvittering for betalt porto.

Mulighetene for å lage en morsom

temasamling er tallrike, og jeg tror knapt det finnes det interesseområde som ikke kan forsynes med materiell. Botanikk, zoologi, historie, geografi, maler-, billedhogger- og dikterkunst, musikk, arkitektur, teknikk, etnografi, sport og idrett av alle slag — for å nevne noe av det som kan falle en inn — jo, det skulle være mulig for de aller fleste å finne et om-

råde som de kunne tenke seg å slå inn på, gjerne ved siden av den vanlige samlingen. En slik samling vil gi rom for mye mer fantasi og individualitet enn den vanlige samlemåten, et enkelt land eller en gruppe land, kanskje i et fortrykksalbum. Mulighetene for noe originalt er til stede i langt høyere grad. Frimerkene har plass til alle, — og alle har plass til frimerkene.

Intervju med to Russepresidenter — som begge er frimerkesamlere.

Johan Petter Wleügel og Efren Rebolledo.

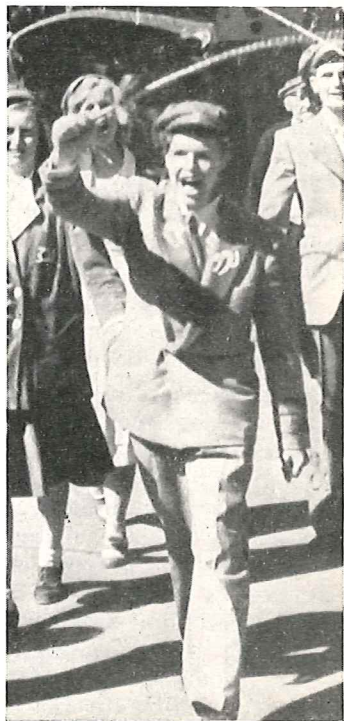
Noe av det morsomste som fins, er å spørre filatelister om hvorfor de begynte å samle frimerker; de kan som regel ikke svare på det. Et absolutt unntak i så måte er Johan Petter Wleügel, som utmerket godt vet både hvorfor og hvordan.

«Det begynte med at far var på en forretningsreise i Østerrike og Italia,» forteller han, «og sendte hjem både brevkort og brev med de mest fargestrålende og tiltalende små taggete papirlapper på. De måtte virke umiddelbart tiltrekkende på en guttunge, jeg var vel 5 eller 6 år den gangen, og jeg husker ennå hvordan jeg satt og dro og rev forsiktig i frimerkene for å få ihvertfall merkebildet helt av brevet. Jeg brydde meg ikke så meget om taggene den gangen,» sier Wleügel, og smiler i skjegget. Han har nemlig fått skjegg nå, den unge herr Johan Petter. Og ikke bare det, han har tatt Artium i 1948, og var Russepresident det året. Siden har han gjort sin militærtjeneste, tatt Handelsgym. — og står nå på farten til København, hvor han skal studere ved Handelshøyskolen i 4 år.

«Hvordan gikk det til at du kom borti Oslo Filatelistklubbs Juniorgruppe, Wleügel?»

«På følgende måte,» sier Johan Petter og lener seg godt tilbake: «Det var som sagt min fars utenlandsreise som var den umiddelbare årsak til at jeg begynte å samle frimerker. Jeg samlet rubb og stubb og limte dem inn i kladdebøker med hornlim — eller ihvertfall hjemmelaget mel-

klister. Denne frimerkesamlingen min hadde jeg med meg hvor jeg gikk og sto. I 1938 f. eks. dro familien til Danmark, og mine frimerker var med. Etterhvert skilte det seg ut en Norges-samling ved siden av, og da Juniorgruppen i 1941 hadde en utstilling i Chr. Augusts gate, tok jeg med meg denne Norgessamlingen og gikk på utstillingen for å se hva jeg

Johan Petter
Wleügel.

manglet. Det kostet 1 krone å komme inn der, hva jeg selvfølgelig ikke hadde, og jeg holdt på å gå hjem igjen, da dørvokteren ba meg rappe meg inn mens ingen så det. Ære være ham for det. På utstillingen var det en mann som snakket til meg og ba meg komme på et av møtene; det var Witzøe. Og dermed var jeg midt oppe i det.»

«Du fikk en del tillitsverv etterhvert?»

«Da gruppen ble delt i to, ble jeg valgt til formann i B-gruppen, og fungerte de to første årene. Så rykket jeg opp i A-gruppen, da jeg ble gammel nok, og var viseformann der. Jeg var med i komitéen som forberedte sammenslutningen av gruppene igjen — etterat medlemstallet gikk nedover.»

«Likte du organisasjonsarbeidet i Gruppen?»

«Det var fantastisk morsomt, og det hadde en veldig betydning for meg. Da jeg kom i forbindelse med Juniorgruppen, var jeg så sjenert og tilbakeholden at jeg knapt turde vise meg på møtene av frykt for at Witzøe skulle vise fram samlingen min, som han gjorde en gang, men etterhvert fikk jeg litt større tiltro til meg selv, og jeg tror jeg vil gå så langt som til å si, at jeg aldri hadde blitt Russepresident hvis jeg ikke hadde begynt som formann i B-gruppen.»

«Det var hyggelig å høre. Har du siden fortsatt med lignende ting?»

«Jeg har hatt en del med politiske ungdomsforeninger å gjøre. Dessuten var jeg svært ivrig med i arbeidet i Gymnasiesamfunnet på skolen. Jeg har vært formann i Fellesutvalget for elevråd og gymnasiesamfunn i Stor-Oslo, og jeg er styremedlem i «Ungdommen for de Forente Nasjoner», bedre kjent som U.F.F.N.»

«Det må en si. Og du mener at din frimerkeinteresse har hatt betydning for deg i denne utviklingen?»

«Frimerkesamling har betydning. Ikke bare for meg, men for alle de andre som samler eller har samlet frimerker, har den hatt direkte positive ting å gi. Direkte har den utviklet estetisk sans, ordenssans, evnen til å sortere, ordne, enten det er i kronologisk rekkefølge eller etter farge, eller andre kjennetegn. Videre åpner frimerkesamlingen øynene for de små detaljer, og gir en muligheten av å nyte samlergleden på en måte det ikke fins make til. Indirekte får en kjennskap til

geografi, historie, språk og annet. Det skulle jo du kjenne til, som begynte å lese russisk etterat du begynte å samle på frimerker. Og allikevel,» fortsetter Wleügel, «nå skal du få høre noe rart: Etterat skolearbeidet begynte å ta så meget tid som det gjorde, var jeg nødt til å legge frimerkene på hyllen, men en annen ting fikk jeg meg ikke til å legge vekk, og det var alle de bytteforbindelsene som jeg hadde opprettet i jeg vet ikke hvor mange land. Fra å være rene frimerkebytteforbindelser har det i de aller fleste tilfellene utviklet seg til et varmt brevvennskap. Og det er disse vennene mine rundt om i verden som jeg personlig regner for mitt største utbytte av frimerkesamlingen min.»

* * *

Efren Rebolledo fant vi på den meksikanske legasjon, nokså nedsyttet i arbeid. Men da han hørte at det var frimerker om å gjøre, lurte han seg til en liten pause.

«Jeg begynte å samle frimerker da jeg var 7—8 år gammel,» forteller Rebolledo. «Det var i et barneselskap at både min brors og min interesse ble vakt. Gutten som hadde fødselsdag, viste fram samlingen sin, og fra det øyeblikk av samlet jeg frimerker. Jeg begynte selvfølgelig med å samle alt jeg kom over, det er det som gir den største glede, og det vil jeg anbefale alle begynnere, men etterhvert skilte det seg ut en samling av engelske kolonier, som har gitt meg mange hyggelige stunder i årenes løp.»

Rebolledo var blå russ i 1945, og ble valgt til Russepresident for rødrudden i 1946. I den anledning hørte vi etter om hans arbeid i Juniorgruppen kunne tilskrives noe av æren for dette.

«Både — og,» sa Rebolledo. «Jeg lærte jo å snakke utvungent og fritt, og å føre meg. Dessuten kom jeg inn i vanlig foreringsarbeid, og det har man alltid nytte av. Etterat jeg måtte legge frimerkene på hyllen, på grunn av at jeg fikk for meget å gjøre med skole og annet arbeid, sitter jeg forresten igjen med mange hyggelige venner og forbindelser som frimerkene har skaffet meg.»

«Du var formann i Juniorgruppen en stund?»

«Jeg ble formann etter Falsen, det kunne vel være i 1942, tenker jeg.»

«Du nevnte at du hadde lagt frimerke-
ne på hyllen, vil det si at du ikke er in-
teressert lenger?»

«Har man engang samlet på frimerker,
slutter man aldri med det,» sier Rebolledo
med et, lunt smil. «Arbeidspresset har
gjort at jeg må lagre interessen til jeg
får bedre tid. Men jeg samler for eks-

empel opp hvert frimerke jeg får tak i
ennå. Jeg vasker dem og ordner dem
i poser.»

«Fremtidsplaner?»

«Jeg skal fortsette i diplomatiet, — og
når jeg får ledige stunder, skal jeg fort-
sette i frimerker også.»

H. I.-J.

Den franske revolusjons berømte menn.

For femte gang utgir Frankrike en serie
frimerker med portretter av sine berømte
menn. Disse serier begynte i 1943 med
Montagne, Francois Clouet, Ambroise Pa-
ret, Bayard, Sully og Henrik IV fra det
16. årh. Senere fulgte i 1944 (17. årh.)
Molière, Hardouin-Mansart, Pascal, Condé,
Colbert og Ludvig XIV, i 1946 (15. årh.)
Francois Villon, Jean Fouquet, Philippe de
Commines, Jeanne d'Arc, Jean Gerson og
Charles VII, i 1949 (18. årh.) Montesquieu,
Voltaire, Watteau, Buffon, Dupleix og
Turgot og nå er kommet en ny serie (også
18. årh.) med Chenier, David, Carnot,
Danton, Robespierre og Hoche.

André Chénier

ble født den 29. oktober
1762 i Konstantinopel, hvor
hans far var Frankrikes
generalkonsul. Han sluttet
seg i 1789 til den revolu-
sjonære bevegelse. Han hyl-
let edsavleggelsen i *Jeu de
Paume* i et dikt som var
tilegnet hans venn, maleren
David. Dette dikt var et av
de meget få som ble offent-
liggjort mens han levde.

Fra 1780 av skriver han
i *Le Journal de Paris*, hvor
han forsvarte de konstitusjonelle mot gironden
og særlig mot jakobinerne. Til tross for at han
var en revolusjonær, ville han redde kongedøm-
met og kongens person, et standpunkt som nød-
vendigvis måtte gjøre ham mistenkelig. Etter
den 10. august 1792 forlot han Paris og skjulte
seg i Rouen og i Havre, hvor han unnslepp sep-
tembermassakrene. Han oppholdt seg senere noen
måneder i Versailles. Han var på besøk i Passy,
hos Madame de Piscatory, da han helt tilfeldig
ble arrestert. Det var ikke ham politiet etter-
søkte.

Han ble først ført til Saint Lazare fengselet,
hvor han skrev *La jeune captive*, og ble overført
til Conciergeriet den 6. thermidor. Dagen etter

møtte han for revolusjonstribunalet, ble dømt til
døden og henrettet den 20. juli 1794. — Den
endelige utgave av hans verker kom ikke ut før
i 1881.

Jacques-Louis David

ble født den 30. august
1748 i Paris. Han hadde en
vanskelig debut, men var
allerede berømt i 30 års al-
deren. På salongen i 1784
hadde han stor suksess med
sitt bilde: «Le Serment des
Horaces», — og Reynolds
skrev om hans bilde «La
Mort de Socrate» at det var
den største kunstydelse si-
den det Sixtinske kapell ble
utført.

David var nær knyttet til
encyclopedistene og sluttet seg tidlig til de revo-
lusjonære ideer. Han ble revolusjonens «offisi-
elle» maler og organiserte de store folkefester.

Etter den 9. thermidor fornekta han Robes-
pierre og kom seg gjennom revolusjonen. Etter
at Napoleon kom til makten, ble han utnevnt til
greve og fikk æreslegionen samt titelen «premier
peintre». Med denne fulgte det mange fordeler.
Etter Bourbonernes tilbakekomst i 1815 ble han
landsforvist, og han døde i Bryssel den 29. des-
ember 1825.

Lazare Carnot

ble født i Nolay i Bur-
gogne den 13. mai 1753.
Han kom inn i ingeniør-
våpnet i 1771, ble kaptein
i 1783, valgt til deputert for
den lovgivende forsamling i
1791 og ble senere medlem
av konventet. Han ble sendt
til Nordarmeen, hvor han
bidro til seirene ved *Hond-
schoote* og *Wattignies*. —
Som medlem av velferdsko-
miteen ble han overdratt de
militære operasjoner. Han
opprettet de 14 armeer og fikk tilnavnet «seier-
ens organisator». I 1795 ble han valgt som depu-

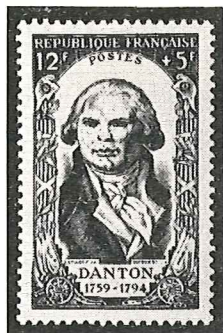

tert i 15 departementer på én gang. Etter den 18. fructidor ble han dømt til deportering, men flyktet til Tyskland. Etter den 18. brumaire ble han kalt tilbake og først utnevnt til generalinspektør, senere til krigsminister (1800). Han trakk seg deretter tilbake til privatlivet, men den 24. januar 1814 ble han utnevnt til divisjonsgeneral og guvernør for Antwerpen. Den 20. mars 1815 ble han innenriksminister. Ved Bourbonernes tilbakekomst ble han forvist. Han slo seg ned i Magdeburg og døde der den 2. august 1823.

Carnots aske ble overført til Pantheon den 6. august 1889. Den franske president som overvar denne seremoni, var *Sadi Carnot*, den store revolusjonsmannens sønnesønn.

George-Jacques Danton

ble født i Arcis-sur-Aube den 28. oktober 1759. Han oppga sine juridiske studier for å kaste seg ut i politikken. Han var en av de ivrigste medlemmer av *Club des Cordeliers* og var nær knyttet til *Mirabeau* og *Camille Desmoulins*. Han ble utnevnt til justitsminister den 10. august. De franske armeer hadde lidt en rekke nederlag i Lorraine, Longwy var tatt og Verdun beleiret. I Paris gikk alarmklokkene. Den 2. september holdt han en glimrende tale i Nasjonalforsamlingen og sluttet med følgende ord: «Klokken som dere hører, er ikke alarmklokken, det er stormangrepet på fedrelandets fiender. For å seire over dem må vi vise dristighet, mere dristighet, alltid dristighet — og Frankrike er reddet.» Robespierre som var sjalu på hans popularitet, lot ham arrestere, og han ble henrettet den 5. april 1794. Hans siste ord — henvendt til skarpretteren — var: «Vis folket hodet mitt. Det er det umaken verd.»

Maximilien-Marie Robespierre.

Ville Danton og Robespierre vært særlig tilfreds med å gjenfinne seg side om side i en frimerkeserie, selv om nå denne var utgitt for å hedre de store menn fra en revolusjon som de begge hadde arbeidet for med den samme iver? Det kan en spørre seg om. Var det ikke Robespierre som lot Danton arrestere, og var det ikke Danton som ropte da han ble dømt til døden: «Man ofrer oss for noen feige banditter, men de skal ikke lenge få nyte seieren. Jeg trekker Robespierre med meg — — — Den feige usling, jeg var den eneste som hadde innflytelse nok til å redde ham.»

Danton ble henrettet den 5. april 1794. Robespierre (født i Arras den 6. mai 1758) skulle følge ham kort etter, idet han ble halshugget den 10. thermidor (28. juli 1794).

Robespierre — «den ubestikkelige» — var deputert til den lovgivende forsamling og til konventet. Han hadde gjort seg populær ved sine taler i Jakobinerklubben, og som leder av «Berget» var han blitt sjelen i Velferdskomiteen. — Denne organisasjon hadde spiren i seg til den uenighet som skulle forårsake dens sammenbrudd: På den ene side de «rene» og uforsonlige: *Robespierre*, *Saint-Just* og *Couthon*, på den annen — også uforsonlige, men korrupte: *Billaut-Vavennes*, *Collot d'Herbois* og *Barère*. Kampen begynte i Konventet, i møtene den 8. og 9. thermidor, og sluttet med Robespierres fall. Hans arrestasjon ble besluttet med stort flertall, under ropene: «Leve friheten, leve republikken!»

«Republikken,» svarte Robespierre, «den er fortapt. Røverne triumferer.» Robespierre ble ført til sikkerhetskomiteen og ble der befridd av sine venner. Han søkte tilflukt i Rådhuset, men henimot midnatt ble portene slått inn av Konventets tropper. Idet Robespierre skulle til å flykte, fyrte gendarmen *Merda* et pistolskudd som knuste kjevebenet på Robespierre. Dagen etter, den 10. thermidor, ble han ført til skafottet.

Lazare Hoche's

liv kan ikke skildres bedre enn ved å gjengi inskripsjonen på hans statue i Versailles:

HOICHE

Født i Versailles den
24. juni 1768

Soldat 16 år gammel
Kommanderende general
25 år gammel

Død 29 år gammel
Bila urolighetene i Vendée
En av grunnleggerne av
vår frihet

Han overvant utlandet og skaffet sitt land fred
Han var hevet over alle partier ved sitt geni
og sin humanisme

Hans navn er rent og udødelig
Overgangen over Rhinen, Neuwied, Altenkirchen,
Marsjen mot Wien og Irlands kyst vil fortelle den
fjerneste ettertid om hans krigerske dyder
og hans store planer.

Altfor tidlig døde han for Frankrike.

(Le Timbre, Paris.)

USA - USA - USA - USA - USA - USA

brukte og ubrukke, leveres etter manko-liste. Alltid meget stort lager av USA. Nyheter 10 øre pr. cent.

USA på førstedagsbrev (uten adresse eller direkte tiladressert) leveres i abonnement på meget smukk stålstikkonvolutt. Gratis prøve mot porto.

NYHETER fra Danmark, Sverige, Finland, Island sendes direkte på førstedagsbrev i abonnement.

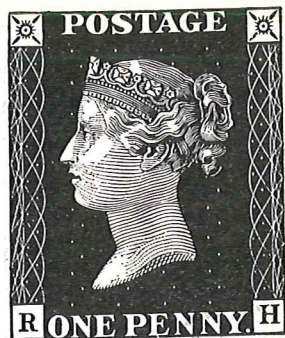
Gunnar Madsen — Tølløse — Danmark.

ABC

for frimerkesamlere.

Av ing. W. Ulleberg.

DET å samle frimerker regnes for å være den mest utbredte fritidsbeskjeftigelse (= hobby) i verden. I alle fall er det sikkert at ingen annen hobby er så vidt utbredt i alle land, blant alle folkeslag og blant alle lag i befolkningene, og den gir like stor adspredelse og glede for en ung pike eller gutt som for en gammel kvinne eller mann.

Det er med frimerkesamling som med enhver annen form for fritidsbeskjeftigelse, at den gir utøveren meget større utbytte og glede hvis han kjenner litt til grunnlaget og reglene som den erfarne benytter seg av, og det er det denne lille ABC'en skal hjelpe deg til å lære. Akkurat som en bridge- eller krockettspiller ingen glede har av å spille hvis han ikke kjenner spillets regler, så er det slik med den som samler frimerker, at kjenner han ikke grunnreglene som han bør samle etter, vil han få mange skuffelser og ergrelser som han ellers kunne spares for. Riktignok er det nettopp en av fordelene ved og en av de ting som gjør det å samle på frimerker så morsomt og underholdende, at man kan samle på så uendelig mange forskjellige måter. Enda denne form for hobby er om lag 100 år gammel, finner man stadig på nye måter å samle på, nye samleområder dukker opp, og nye systemer å sette opp merkene etter kommer fram; men visse grunnregler, en viss teknikk, som det kalles, gjelder alltid. Dessuten bruker den erfarne samler bestemte hjelpemidler (se eget avsnitt) som også vil være til stor nytte for nybegynneren, og ved å følge grunnreglene og

bruke den riktige teknikk kommer han hurtigere over begynnerstadiet og vil raskere få større glede av sine frimerker.

Hvordan jeg skal skaffe meg frimerker, og litt om frimerkeklubber.

Det er klart at det aller første og viktigste ved frimerkesamlingen er å skaffe seg frimerkene, og det kan gjøres på mange forskjellige måter. Først og fremst må du ta vare på alle merkene som sitter på post du selv får. Vel, det blir kanskje ikke så meget av det, men far og mor og eventuelle søsken gir deg sikkert også de merkene som kommer med deres post. Kanskje din far eller onkel har kontor eller forretning, hvor du kan få lov å ta det som kommer av frimerker. Spør alle dine slektninger og venner om de ikke har frimerker eller brev og annen post med merker som de kan overlate deg. Men be alltid om å få hele konvolutten og ta av merkene selv, — hvorfor skal jeg forklare deg senere. Spør også dine kjente om de kanskje har gamle brev eller frimerker liggende på loftet eller et annet sted. Stor sjanse er det nok ikke, men kanskje nettopp du er heldig og kommer over noe på den måten. En dag får du eller en av dine nærmeste en pakke fra inn- eller utland med følgebrev som det sitter noen «fine» frimerker på. De kan du også ta vare på, men du har ikke lov å klippe dem av (hvordan du skal gjøre det, skal du få høre senere), og den som følgebrevet er adressert til, må kvittere på følgebrevet

for de frimerkene du fjerner. («Frim. for kr. fjernet.» Og så navnet.) Fra postanvisninger og lignende blanketter for pengeforsendelser har du derimot ikke lov å fjerne frimerkene. Det er strengt forbudt og vil bare skaffe deg meget store ubehageligheter hvis du gjør det allikevel. Fra enkelte land kommer pakkene med frimerkene på selve pakken — husk da å be den som henter pakken på tollboden, å ta med papiret som merkene sitter på.

Kanskje du kommer på landet en sommer, bor på en bondegård eller lignende; spør da, når et passende høve byr seg, om de ikke skulle ha gamle brev liggende. Det er nok ikke så mange steder hvor man har tatt vare på konvoluttene (riktig gamle brev er forresten konvolutt og brevark i ett), men noen funn kan man ennå gjøre, og brevkort fins det en del av både hist og her. Ha i det hele tatt øynene med deg, og la flest mulig få vite at du samler frimerker. Vil noen gi deg noe for en tjeneste du har gjort, eller til jul og fødselsdager, og du kan velge, så spør om du ikke kan få noen frimerker. Men vær ikke påtrengende med dine ønsker, det vil aldri lønne seg i det lange løp. Folk liker ikke ubeskjeden og påtrengende ungdom.

Hvis du har mer enn ett merke av et slag, kaller vi det dubletter, og de bruker du til å bytte med andre samlere for å få merker du selv ikke har. Frimerkebyttet er den viktigste og morsomste form å skaffe seg nye merker på. Best bytter du dublettene dine blant kamerater i en fri-

merkeklubb, og jeg vil så sterkt jeg kan rå deg til å bli medlem av en junior frimerkeklubb. De fins blant annet i Bergen, Drammen, Oslo, Tromsø, Trondheim og flere andre steder. En slik klubb vil du ha stor nytte av å være med i, på mange måter. De holder regelmessige møter, hvor du treffer likesinnede som har samme interesse som du. Dublettbyttet er vel den viktigste «underholdning» på møtene, men du får også høre små foredrag som kan lære deg meget om frimerkene og om hvordan du best skal samle. Små konkurranser av forskjellig slag med frimerker som premier, og «gratisutlodninger», skaffer deg også nye merker. Du kan låne kataloger og kanskje også bøker om frimerker, og du får se hvordan andre samler. Du vil sikkert ha både glede og utbytte av å være medlem av en slik klubb — og årskontingenten er som regel meget rimelig. Hvis du ikke vet om noen juniorklubb, så skriv til redaktøren av dette tidsskriftet eller til Norsk Filatelistforbund, adresse: Sportsdepotet, Bergen, og be om å få vite hvor nærmeste klubb er.

Hvis du har tid til det, er det meget fordelaktig å være medlem av en utenlandsk bytteklubb. De utgir gjerne flere ganger om året et hefte som vesentlig inneholder adressen til medlemmene, med opplysning om hva de samler på. På den måten kan en komme i forbindelse med samlere over hele verden, og er du ivrig til å skrive selv, kan du få en mengde utenlandske frimerker i bytte for dine norske dubletter. Men husk at du alltid må svare på hvert brev du får, og at du må sende like mange frimerker som du mottar.

Naturligvis kan du skaffe deg frimerker også ved å kjøpe dem, men det er den siste utvei du bør gripe til. Vent heller til du blir en riktig erfaren frimerkesamler før du kjøper noe, det er utrolig hvor mange penger som sløses bort ved ufornuftig frimerkekjøp. Men kjøper du frimerker, så kjøp hos en ordentlig frimerkehandler — se annonsene i dette bladet. En størst mulig pakke med merker fra alle land, er det fordelaktigste for en nybegynner.

Hvilke merker skal jeg ta vare på?

Til å begynne med bør du ta vare på alle merker du kommer over; men det er klart at du da snart vil få så mange av

de vanlige norske merkene i posthorn- og løvetyper, at det ikke har noen hensikt å «lagre» flere av disse. Men behold en del av dem, dog bare pene, rene merker, for senere bytte med utlandet. Ofte vil dine utenlandske bytteforbindelser, som du sikkert vil få før eller siden, gjerne ha komplette serier, dvs. alle verdiene av en frimerkeutgave. Da er det bra å ha noen pene dubletter liggende klar.

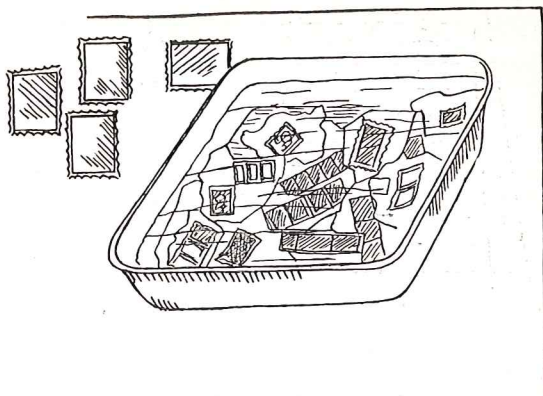
Alle de laveste verdiene (1, 2, 3, 5, 7, 12 og 14 øre) og likeledes alle høyere verdier (f. eks. fra 30 øre og oppover) bør du imidlertid ta vare på. Likeså alle verdier i spesialserier (f. eks. Snorre-serien, Oslo-jubileet osv.) som også vårt postverk utgir fra tid til annen. Utenlandske frimerker bør du ta vare på alle sammen, men hvis du har så stor tilgang på alminnelige merker fra ett og samme land — f. eks. Danmark, Sverige eller England — så vil du jo snart få for mange dubletter av disse også. Da kan du bare stoppe å samle på det du har nok av.

Imidlertid skal du ikke kaste de merkene du ikke vil oppbevare. Legg dem i en stor konvolutt eller pappeske, og når den er full kan du sende den til Tubfrim, Gol st. Dette «firma» nyttiggjør alle slags frimerker til fordel for tuberkulose-saken, og på den måten kan også du hjelpe til med å bekjempe denne fryktelige sykdommen.

Vasking og ordning av merkene.

Alle merkene som du vil ta vare på, både de du vil sette opp i din egen samling og dublettene, må straks «vaskes» (renses) og ordnes. Vaskingen foregår best på følgende måte: Klipp av papiret som merkene er klebet opp på, litt utenom taggene, men vær forsiktig så du ikke kutter noe av disse. Ikke riv merkene av papiret, de blir så lett skadd av det, ofte får de «tynne flekker», uten at du ser det med en gang.

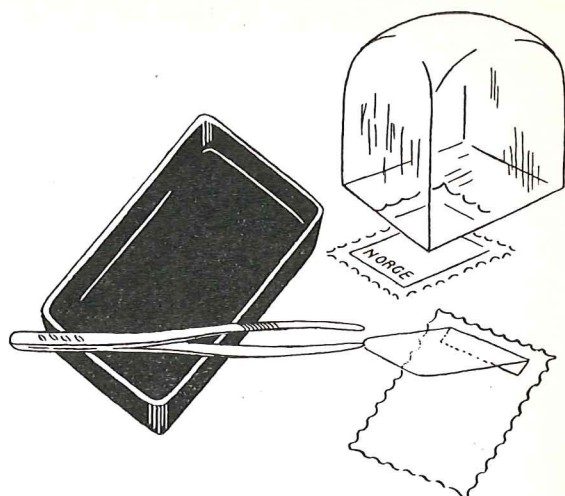
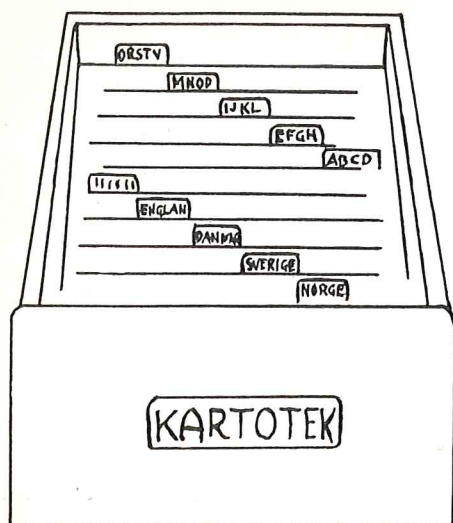
Støter du under klippingen på merker som er i stykker, selv om det bare er en ubetydelig rift eller en tagg som mangler, eller du finner merker som er stygt stemplet, dvs. at stempelsverten er gnidd utover eller svært tykt eller hardt satt på, så kast merket med en gang. Alle rester av fó fra konvoluttene bør fjernes, for de inneholder ofte fargestoffer som

lett smitter over på merkene når de kommer i vann.

I en stor skål eller bolle med rent, lunkent vann, legger du så merkene, ett for ett, med baksiden ned. Etter en liten stund er gummien som frimerkene er klebet opp med, oppløst, og papirrestene går lett av. Men husk at de nå helt gjennomvåte merkene er meget skjøre og meget lett kan rives i stykker. Hvis papiret ikke går lett nok av, kan du la dem ligge en stund til, men ingen frimerker har godt av å ligge for lenge i vann. Noen få frimerker tåler ikke vann i det hele tatt — fargen oppløses. I Norgeskatalogen står det nevnt hvilke norske frimerker dette gjelder.

Etterat papirrestene er tatt av, legger du merkene tett i tett på et stykke rent, hvitt trekkpapir, men pass på at ingen merker kommer oppå hverandre. Når arket er fullt, legger du et annet ark trekkpapir over, og så legger du det hele i press under noen bøker eller andre tunge saker. Trekkpapirene blir fuktige, og derfor må du legge en avis over og under, så ødelegger du ikke bordplaten eller bøkene. Etter et døgn eller to er merkene tørre og glatte. Foreta en ny sortering, kast alle stygge og istykkerrevne merker og legg så merkene bort i konvolutter, helst gjennomsiktige, som du kan få kjøpt hos frimerkehandlerne. Til å begynne med kan du bruke én konvolutt for hvert land, men etterhvert må du sortere merkene etter serier, og hvis det enda blir for mange i hver konvolutt, må du bruke én konvolutt for hver sort. Det er greit å sette konvoluttene i en eske med skillekort som stikker opp over konvolutten. På skillekortene skriver du landets navn.

Som nevnt kan du løse av frimerkene på pakkepostfølgere, men disse har du ikke lov å klippe av. Du kan holde følgeret over en kjele med kokende vann og la dampen strømme ut mot frimerket, det vil da snart la seg løse av uten å ta skade og følgeret tørkes og forsynes med den omtalte kvittering på det felt hvor frimerket har sittet. Hold følgeret slik at ikke blekk eller kopiblyantfarge renner ut på merket. Frimerker med slike flekker er ikke særlig meget å ta vare på.

I det hele tatt må du fra første stund av venne deg til renslighet og orden når du steller med frimerker. Vask alltid hendene før du skal til med dine frimerker, og vær alltid forsiktig med dine merker og album.

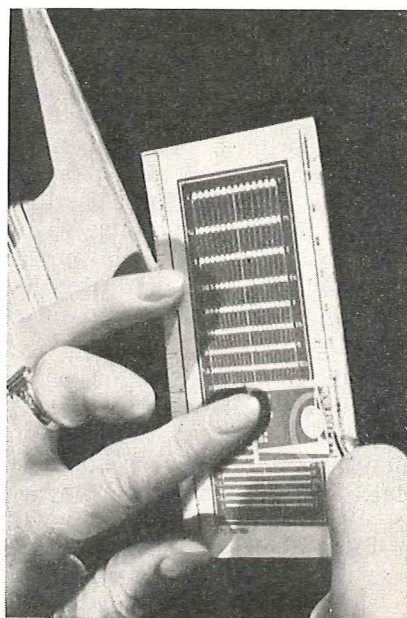
Hjelpemidlene.

Jeg har alt nevnt trekkpapir og skål som hjelpemidler, men du har bruk for en del saker til.

Først og fremst en pinsett eller klype. Den er frimerkesamlerens viktigste redskap. Du får kjøpt den hos frimerkehandleren for noen få kroner. Den bør ha tynne og glatte gripeflater og være laget av forniklet messing eller rustfritt stål og ikke ha for kraftig spenn. Du bruker den til å ta frimerkene med, for helst skal du aldri ta et frimerke med bare fingrene, og det er meget lettere å ta et merke opp fra underlaget med en pinsett enn bare med fingrene. Senere trenger du en svart liten skål, en såkalt vannmerkesøker, og en taggemåler (se avsnittet om frimerkeframstillingen). Begge disse ting får du

for en meget rimelig pris hos frimerkehandleren. Et betydelig dyrere redskap vi også bruker, er et forstørrelsesglass (lupe). Helt nødvendig er det ikke å ha til å begynne med, men vil du for alvor *studere* merkene dine, kommer du ikke utenom lupe, og da er det bedre å kjøpe et virkelig godt forstørrelsesglass enn å spare noen kroner og få et som ikke er noe tess.

Så snart du skal til å sette opp merkene dine i album, på ark eller i dublett-heftene, må du bruke frimerkehengsler. Det er små, gjennomsiktige papirlapper,

litt mindre enn alminnelige frimerker. Du må aldri bruke lim eller selvlagede hengsler. Kjøp gode hengsler, de er ikke særlig dyre, og best er de som er gummiert på én side. Du kan få dem glatte eller brettet; det greier seg med de glatte, men da må du selv brette en liten kant i den ene enden på hengslet, omtrent 3–4 mm bred. På den smale kanten fukter du en liten flekk (se ringen f på tegningen) og fester på baksiden av frimerket, øverst like under taggene. På den store delen av hengslet fukter du også en liten flekk (a på skissen) og kleber denne i albumet eller på arket hvor du vil ha merket. Prøv aldri å fjerne et hengsel som er halvtørt fra et frimerke, dette går da lett i stykker. Legg merket med bildet opp i en skål med vann og tørk og press merket etterpå. Når hengslet bare er festet med en liten flekk i albumet eller heftet, kan du ofte flytte merket sammen med hengslet og bruke dette om igjen, men vær forsiktig — bruk pinsetten. Ubrukte merker, som jo har den originale gummi i behold, må aldri klebes rett inn i albumet. Bruk hengsler også til slike merker. Du kan få spesielle hengsler for ubrukte merker. De er meget dyrere enn vanlige hengsler, men har den fordel at de kan fjernes fra frimerket uten å skade gummien for meget. Et ubrukt merke skal helst ha hele den opprinnelige gummi i behold. Er gummien mer eller mindre borte, eller sitter det flere enn ett eller to hengsler igjen på det, regner vi det for mindre verdifullt enn et som er helt tipp topp.

Frimerkets kvalitet.

Det er meget viktig at du fra første stund av lærer deg til å legge vekt på den tilstand (kvalitet) et frimerke har — enten det er brukte eller ubrukte frimerker vi snakker om.

Mange frimerkesamlere har dypt angret at de ikke la større vekt på kvaliteten helt fra begynnelsen av. Et førsteklases merke skal være helt uten minste skade av noen art, ingen rift, ingen tagg må være helt eller delvis avrevet, ingen «tynne flekker», hold det opp mot lyset, så vil du snart se om det har tynne flekker, som kommer av at det er revet av papiret det har vært klebet opp på, eller at hengslet er revet av. Legg alltid merkene i vann for å løse av papirrester, selv om de tilsynelatende ser ut som de vil gå lett av;

ellers får du svært lett litt av selve frimerkepapiret med, og merket blir tynt. Særlig når det gjelder gamle merker — f. eks. hvis du har fått en gammel frimerkesamling — bør du ta alle merkene ut, løse av hengslene og eventuelle papirrester og se etter om merkene har tynne flekker. Du vil ganske sikkert måtte kaste mange merker, selv om de ellers ser bra ut. Også knappenålshuller ser du best mot lyset, og selv et slikt lite hull vil forringe merkets verdi betraktelig. Så må merket være rent og glatt. Stempelet må være klart og ikke for hardt satt på, og helst skal det stå såpass meget av stempelet på selve merket at man både kan se navnet og datoen. Ved mange frimerkeutgaver, særlig ved eldre, er datoen viktig for å kunne bestemme hvilken type eller hvilken trykningsperiode merket tilhører. Fargen skal være klar, ikke falmet og ikke gnidd utover. Mange merker tåler ikke bensin, som vi av og til bruker for å få fram vannmerket — herom senere. Sol og sterkt dagslys bleker fargene (særlig enkelte eldre norske merker er svært ømfintlige for sollys). Du skal derfor ikke utsette merkene for direkte sollys. Kopi- eller fargeblyantstreker eller flekker er heller ikke bra, enten de sitter på for- eller baksiden av merket. Selve merkebildet må sitte mest mulig midt på merket, dvs. med like bred marg på alle sider. Vi sier at merket skal være velsentrert. Eldre merker er det dog ikke alltid så lett å få velsentrert, fordi framstillingen dengang ikke var så godt utviklet som i dag. Men alle alminnelige merker må du bare ta opp i samlingen din når de er velsentrert.

Ved ubrukte merker, som også mange samler på, er det foruten at det er rent, helt glatt og velsentrert, spesielt gummien på baksiden. Du må gi akt på at helst hele originalgummien skal være i behold, og det er dessverre slett ikke alltid det er tilfelle. Ofte er det uforvarende blitt lagt i vaskeskålen, og all gummien er borte. Ved eldre merker regner vi at verdien bare er den halve når gummien er borte, og ved nyere merker, som selvfølgelig er lettere å få tak i, er verdien uten gummien bare en brøkdel. Vi regner med at én eller høyden to hengselrester på ubrukte merker ikke forringer verdien noe særlig, men hovedregelen er at et ubrukt merke har best kvalitet når også baksiden er i den opprinnelige tilstand med hele gummien i behold.

Hvordan du samler frimerkene. Albumet.

Når du har skaffet deg en del merker, så gjelder det å komme i gang med selve frimerkesamlingen.

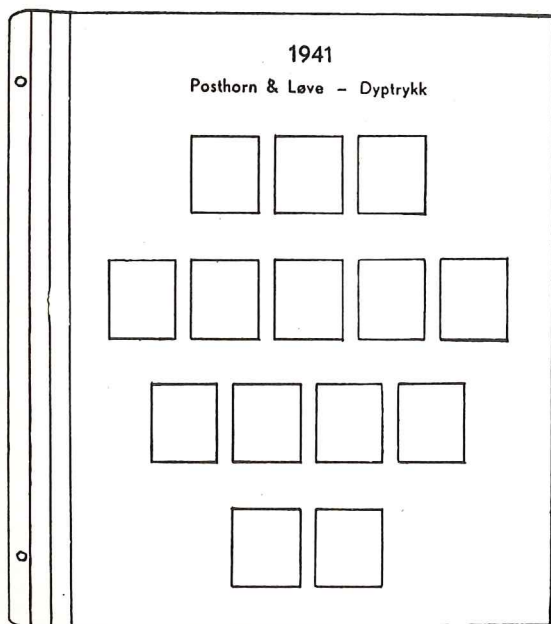
Det lettvindeste, men slett ikke det beste, er å kjøpe seg et album med fortrykk, dvs. et frimerkealbum med ruter som du skal sette merkene i. Som regel er det trykt bilder av merkene i det også. Det fins i dag over 100 000 forskjellige frimerker, og noen tusen nye kommer til hvert år, og hvis det gjennomsnittlig går 20 merker på hver side, kan du selv regne

ut hvor mange sider et album må ha som har plass til alle merker. Det fins ganske enkelt ikke noe slikt album, og det ville da også bli så dyrt at ingen ville kjøpe det.

Imidlertid fins det ganske billige fortrykksalbum med plass til noen tusen merker, men de er ikke å anbefale. Du vil meget snart få merker som du ikke finner plass til i et slikt album; så setter du kanskje disse merkene i marginen eller på løse blad, som du med mer eller mindre hell prøver å klebe inn i albumet, og snart har du en stygg og rotete frimerkesamling; men det er nettopp en slik samling vi ikke vil ha. Orden, nøyaktighet og renslighet er frimerkesamlerens viktigste bud. Lag deg heller ditt album selv. Bruk en bok med helt hvite eller smårutete ark. Aller best er en perm med løsblad-system, og arkene bør ikke være av for tynt papir; kartongaktig papir er lettest å arbeide med, og det bør være matt, for det glatte papiret blir fortere smussig, og all radering blir synlig som matte flekker.

Sorter merkene etter land og serier og sett opp de merkene av hver serie som du har, men la plass stå åpen for de merker i serien som du mangler. For å finne ut hvor mange merker serien har, må du bruke en katalog. Det fins mange forskjellige kataloger, og de blir omtalt i eget avsnitt.

Du må sette seriene etter hverandre i riktig tidsrekkefølge (i kronologisk orden, som vi sier) — de eldste først. Innen hver serie begynner man gjerne med de laveste verdier og går oppover. Nå hender det at ikke alle merkene i en serie er av samme størrelse og at det derfor, eller av andre grunner, blir nødvendig å forrykke verdirekkefølgen. Det gjør ikke noe, hovedsaken er at helhetsinntrykket blir pent. Sett ikke merkene for tett, og framfor alt rett, og i helt rette rader. Sørg for lik avstand mellom merkene og mellom radene. Serier på ca. 10—20 merker på en side. Hvis seriene er mindre, setter du flere serier sammen på en side. Bruk litt større avstand mellom seriene enn mellom de enkelte rader i en serie. Legg merkene løst utover arket først, og flytt dem fram og tilbake til du finner en oppstilling du liker. Helhetsinntrykket skal være harmonisk, vel avbalansert og oppsetningen skal være passe «luftig» — ikke for overlesset. Litt tekst bør det også være over hver serie. Årstall, når

merkene ble utgitt og navn på serien (f. eks. 1950 Oslo Byjubileum). Senere, når du har lært litt mer om merkene, kan du også ta med opplysning om tagging, vannmerke, trykkmetode osv. Spesielt slike opplysninger som skiller den ene ellers like serien fra den annen (f. eks. med og uten vannmerke).

Begynn med blyanttekst og gå senere over til tusj, svart eller farget. Men øv deg først, før du gir deg i kast med teksting. Lite, men pen tekst, ja, selv ingen tekst er bedre enn mye og stygg tekst. Landets navn behøver du ikke å skrive på hvert ark, det står som regel på hvert eneste frimerke. Men foran hvert land du setter opp, bruker du et ark (titelark kaller vi det) til landets navn, og er du flink til å tegne, kan du tegne f. eks. landets flagg, eller kart eller et annet bilde som er betegnende for nettopp dette landet på titelarket.

Du kan gjerne trekke opp ruter rundt merkene, men det skal mye øvelse til for å gjøre det pent, og nødvendig er det ikke. Hvis du bruker ruter, må merket på alle fire sider ha like stor avstand (1 à 2 mm) til ruten.

Det fins i handelen ark i papir eller tynn kartong med et fint svakt nett av gråaktige ruter over hele arket. Det er de greieste arkene du kan bruke, for det er så lett å sette merkene rett og holde jevn avstand mellom merkene og radene når man bruker slike ark.

Enkelte frimerkesamlere klipper ut små firkanter, litt større enn merkene, av ganske tynn, svart eller farget kartong, fester frimerket med hengsel på firkanten og deretter denne igjen på albumbladet. På denne måten kommer taggingen, som jo i de aller fleste tilfelle er hvit, bedre fram; men det er en sen metode og egner seg vel bare for den som er riktig netthendt.

Mist ikke motet fordi om du ikke får arkene dine pene i første eller annen omgang. Øvelse må til, og det er utrolig hvor fort resultatet blir bedre, når du bare ikke gir opp med en gang.

Dublettene

bør du også snarest mulig se å få ordnet på den mest hensiktsmessige måte. Har du først fått mange dubletter, kan det lett bli for meget arbeid for deg å sette dem opp. Begynn derfor snarest mulig med å sette dem opp med hengsler i små

billige dubletthefter, som du får kjøpt hos frimerkehandlerne. Bruk ett eller flere hefter for hvert land og sett navnet ditt og landets navn utenpå heftet. Merkene bør være ordnet i serier, med like merker ved siden av hverandre og helst i kronologisk orden. Hvis du bruker katalog, så sett også katalogens navn utenpå heftet og det riktige katalognummer over hvert merke.

Dubletter av ubrukte merker settes best opp i såkalte stikkalbum. Det er album med innklebete striper («lommer») av gjennomsiktig lerret eller sellofan. Vær forsiktig når du stikker merkene ned i «lommene» så lerretskanten ikke skjærer i stykker merkene for deg. Det fins også kort med påklebete striper, og disse ordner man i en kartotekeske. Dessverre er stikkalbumene svært dyre, så du får vel klebe også de ubrukte dublettene opp i hefter, men bruk da hengsler som spesielt er beregnet for ubrukte merker.

Hva skal vi samle på?

Begynn med å samle alt du kommer over, altså alle slags merker fra alle land. Men innbill deg ikke at du noengang kan få til en komplett verdenssamling. Selv den største norske verdenssamling jeg har hørt om, inneholder «bare» ca. 60 000 merker, og den har vært samlet gjennom flere generasjoner.

Naturlig nok vil du ha lettest for å skaffe deg norske frimerker, men du bør ikke bare samle Norge — det er et altfor snevert område, og du går glipp av en stor del av sjarmen ved vår hobby hvis du ikke samler på annet. Samler du på alle land, eller i det minste på en lang rekke land, spredd over alle verdensdeler, så «reiser» du med frimerkene dine, og du kommer til mange interessante land, du får se mange vakre landskaper, rare dyr, sjeldne planter og fine byggverk. Du lærer mange berømte kvinner og menn å kjenne, hører om store historiske begivenheter og ser meget nytt som du aldri vil få se om du bare blir her hjemme på berget. Men som sagt, komplett kan du ikke få en verdenssamling. 10 000 merker fra alle land skulle ikke være så helt uoverkommelig å samle i løpet av noen år, men allerede de neste 10 000 vil det nok gå langsommere med. Så vil du kanskje synes at det hele blir for oppstykket — noen land kanskje bare står i albumet

med noen ganske få merker, andre i det hele tatt ikke. Men bry deg ikke for meget om det. Tegn dine ark for de serier du har fått noe av, og du skal se at det er utrolig hvor fort samlingen din vokser allikevel.

Først når du har holdt på noen år, når du har fått se hvilke land eller hvilke områder du lettest får merker fra, og når du har erfart i hvilken av frimerkesamlingens mange grener dine interesser går, kan du bestemme deg for å kutte ut det som ikke interesserer deg. Her skal jeg derfor bare nevne en del områder som er særlig populære eller peke på enkelte synsmåter man kan legge til grunn for sin samling.

Norge og Skandinavia er et altfor snevert område, ja, selv Europa synes jeg ikke er nok — landene ligger for nær og er for godt kjent. Ta heller da noen land fra andre verdensdeler. En gutt jeg kjenner, samler på et land for hvert bokstav i alfabetet og har passet på å ta land fordelt utover i alle verdensdelene.

Luftpostmerker er det også mange som samler på, uten å bry seg om alminnelige merker. På den måten får man merker fra de fleste land, men har kuttet ned det samlede antall ganske betraktelig.

Du kan også samle alle land, men bare for en bestemt tidsperiode — f. eks. kun merker utgitt fra 1940 av og utover eller fra 1900—1950. En verdenssamling jeg har hørt om, heter: «Mellom to verdenskriger» og inneholder altså bare merker utgitt i årene 1918 til 1939.

Det greie med en slik tidsbegrenset samling er at man, når den begynner å bli noenlunde fyldig, kan utvide den med en ny foranliggende eller etterfølgende tidsperiode — f. eks. med 10 år ad gangen.

Du kan også unnlate å samle på alle tjeneste- og straffeportomerker eller alle merker med tilleggsverdi, men vær oppmerksom på at du i slike tilfelle aldri får et land helt komplett. Sløyf i alle fall alle miniatyrark, de er i de aller fleste tilfelle laget bare for at frimerkesamlerne skal kjøpe dem, og det er på tide at samlerne reagerer mot å bli utnyttet.

Så har vi noe som heter tema- eller motivsamlinger. Det vil si samlinger hvor alle merker i samlingen hører inn under et bestemt motiv (bilde). For eksempel alle merker i samlingen viser bilder av dyr. Det kan lages en uendelighet av forskjellige slike samlinger. Jeg skal bare

nevne noen få her: skip, portretter, biler, fly, planter, religiøse motiver, sportsfrimerker, kirker og/eller andre byggverk, Røde Kors-merker eller andre veldedighetsmerker osv., osv.

Det kan ofte være ganske morsomt med en slik motivsamling, men skal den være gjennomført, fordrer den i de fleste tilfelle forklarende tekst til hvert merke. Den flotteste motivsamling jeg har sett (samlet av en svenske ved navn Arsenius, og samlingen tilhører nå Postmuseum, Stockholm), inneholder alle verdens portrettfrimerker, og til hvert portrett hører tekst med en ganske fyldig beskrivelse av vedkommende persons liv og levnet.

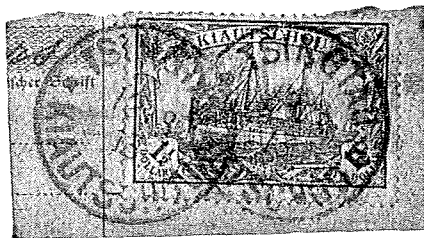
Du kan gjerne legge opp både en eller flere motivsamlinger, men husk at hvis du f. eks. samler sportsfrimerker, så er det for sportens skyld, og ikke for frimerkenes. Men det er frimerkesamler du vil bli, og en virkelig «ekte» frimerkesamler blir du ikke uten du samler frimerkene for deres egen skyld, altså uten hensyn til bildet (motivet) det viser deg.

Legg derfor alt fra begynnelsen opp en «alminnelig» frimerkesamling med alle slags merker fra flest mulig land. Du behøver ikke derfor å bli spesialist i tagger, vannmerker, farger og varianter av alle mulige og umulige slag. La interessen for spissfindigheten eller det rent vitenskapelige frimerkesamleri («filateli» kalles det) komme av seg selv. Det passer ikke for alle, og du kan ha uendelig meget glede av dine frimerker uten å gå altfor meget inn i detaljene.

Litt om katalogene. Forskjellige slags frimerker og andre portomidler.

Det er vanskelig å komme utenom katalogene, som det fins en mengde av.

En verdenskatalog er en temmelig tykk bok, ofte i to eller flere bind. Alle frimerker som er utkommet, står oppført i den. Landene står i alfabetisk orden, og merkene står oppført og nummerert i kronologisk orden, altså ettersom de er utgitt fra nr. 1 av og utover. Seriene står samlet oppført, dvs. at merker som er utgitt samtidig, eller som på grunn av utseende eller formål som de er utgitt for, naturlig hører sammen, står etter hverandre, med den laveste verdi i serien først. Foruten årstall for utgivelsen inneholder katalogene opplysninger om formål for utgivelsen, tagging, vannmerker, papir, tryknings-

TYSK KOLONIALKILOVARA

En sensationell postförseglad kilovara, så unik, att den saknar motstycke. Denna kilovara, som givetvis aldrig mera kan erbjudas — den har tillkommit genom en fantastisk slump — kommer att bli ett eldorado för specialsamlare av tyska kolonialmärken, men även för alla vanliga samlare och handlare.

Två säckar gamla postanvisningar och adresskort från tyska kolonierna ha av händelse nyligen blivit funna i Tyska Postmuseets arkiv. Under sträng kontroll ha märkena avrivits och en statistik över innehållet i säckarna upprättats. Dessa märken ha därpå blandats väl och inblandats i den utomordentligt intressanta Osttyska originalförseglade kilovaran med rikhaltigt innehåll av som regel särskilt från ryska zonen utgivna lokalemissioner, valutareformprovisorier etc.

Allt av tyska kolonialmärken, som fanns i de fantastiska säckerna, är med i denna kilovara, och därför kan vi också garantera, att varje kartong innehåller förutom en hel del oftast värdefulla valörer av mindre formatet, ofta ett av de dyrbara storformatiga märkena av hög valör. Har ni tur kan ni t. o. m. finna av ovanavbildade 1½ dollar Kiautschau med ett katalogvärde av hela 350:— Sfr. — ty enl. kontrollstatistiken fanns i säckerna 65 st. enbart av detta märke. Ja, varan är något alldeles extra, inkluderande avstämplingar av största intresse för specialsamlare, och ändå kan vi på grund av förmånligt inköp erbjuda den för jämt Nkr. 75:— per originalförseglad kilokartong.

Österrike. Mycket rikhaltig sortering med Dräkt-valörer, Vyer, Portomärken samt några minnesmärken. Per kg. Nkr. 32:50.

Finland Postförseglad 1947. Bästa årgång hittills!!! Huvudsakligen bestående av minnes- och andra bildmärken upp till 50:— Mk.-valörer. Per kg. Nkr. 39:50.

Holland missionsförseglad. Ny väsentligt förbättrad leverans. Per kg. endast Nkr. 20:—.

Irland. Missionsförseglad ½ kg.-kartong. Pris Nkr. 18:50.

England med kolonier. Oförseglad men enastående god, särskilt i förhållande till det låga priset. Innehållande hundratals Krönings-märken och Silverjubileum. Dessutom massor av den kortvariga Edvard-serien och den bättre Georg-serien. Per kg. endast Nkr. 15:—.

Porto extra. Vid order å 3 kg. fraktfritt, 10 kg. 20 % rabatt.
Likvid kan insändas till vårt konto hos Postverkets Frimerkesalg til Samlere, Oslo.

Rolf Gummesson

AKTIEBOLAG

KUNGSGATAN 55

STOCKHOLM

AFA EUROPA Frimærkekatalog 1951

foreligger nu. 1016 Sider med ca. 12 000 Afbildninger. Pris hæftet n. Kr. 15.00, kartonneret n. Kr. 18.00 + Porto.

AFA SKANDINAVIEN Katalog 1951

over alle Frimærkerne fra Danmark, Slesvig, Grønland, Dansk Vest-indien, Finland, Island, Norge og Sverige. 100 Sider med ca. 800 Afbildninger. Pris n. Kr. 2.60 + Porto.

POPULÆR FILATELI

Aktuel Avis for Frimærkesamlere. Udkommer med 18 Nr. aarligt og bringer Tillæg og Prisrettelser til AFA Kataloget. Rigt illustreret og med mange gode Annoncetilbud. Abonnementspris Kr. 7.00 pr. Kalenderaar. Abonnement kan tegnes fra Nr. 13/1950 med første Tillæg til AFA 1951 og indtil Nr. 18/1951 for n. Kr. 9.50. Prøvenummer gratis mod Porto.

FRIMÆRKER

Fra vort righoldige Lager af klassiske og moderne Frimærker fra alle AFA Landene ekspederer vi gerne Deres Ordre til Katalogets Noteringer. Til fremskredne Samlere sendes gerne Udvalg i bedre Mærker efter Mancoliste.

PRISLISTE

over Albums, Filatelistartikler, Kilovarer og Frimærkepakker sendes gratis mod Porto.

AARHUS FRIMÆRKEHANDEL

Brunsgade 33 — Aarhus — Danmark.

sted og metode, tegnerens og trykkeriets navn, opplysninger om eventuelle avarter, feil eller forfalskninger osv. Dessuten står hvert merkes verdi oppført. Herom litt mere i et eget avsnitt.

Av kjente verdenskataloger vil jeg nevne: Michel (tysk) med meget fyldige og gode opplysninger. Scott's Standardkatalog (amerikansk) er også meget bra, men litt sen for andre land enn U.S.A. Senf (tysk) var før krigen kanskje den mest benyttede og med rette. Den er ikke kommet igjen etter krigen, men skal være under arbeid. Stanley Gibbons (engelsk) er den mest brukte katalog i Storbritannia. Den har lagt stor vekt på fargevariantene for engelske merker. Etter krigen er den kommet i sterkt oppstykket form. Yvert (fransk) er meget brukt, men har ikke fullt så fyldige opplysninger som de tyske. Dessverre har papiret vært dårlig etter krigen, så trykket har vært tildels uklart.

Så utgis det også kataloger for de enkelte verdensdeler, og av de mest kjente Europa-kataloger vil jeg nevne Afa (dansk). Den er billig og lett å finne fram i. Michel (tysk) med meget godt utarbeidede opplysninger, og Zumstein (sveitsisk); denne er bra, godt trykk, og den har kanskje den sikreste verdiangivelse av alle kataloger. Også for spesielle landområder utgis det kataloger, her vil katalogene for Skandinavia ha størst interesse. En god sådan er Harry Wennbergs (svensk). Norges Frimerkehandlerforbund utgir en Skandinavia-katalog som iallfall er billig.

Praktisk talt for alle land utgis det spialkataloger. Vi kan således rose oss av å ha en av de peneste og beste for vårt eget land, den såkalte Norgeskatalogen (utgitt av Oslo Filatelistklubb). Den utkommer i regelen annethvert år. Ellers kommer de fleste kataloger hvert år.

Dessverre er især verdenskatalogene svært dyre, men du behøver ikke å ha den sist utkomne. Du kan greie deg langt med den nestsiste. Den vil du som regel kunne få kjøpt brukt, meget rimelig; riktignok får du ikke med siste års merker, men hvis du for eksempel følger med i dette tidsskriftet, vil du se at de nyutkomne frimerker anmeldes etter hvert som de utgis. Hvis du er medlem av en klubb, kan du kanskje få låne en katalog der, eller du kan kjøpe en sammen med noen venner som også samler.

Katalogene er gjerne ordnet slik at alle

vanlige frimerker som brukes til brev, pakker osv. står oppført for seg (innen hvert land). Likeså kommer straffeporto-merker, merker som postverket setter på postforsendelser som avsenderen har satt for lite porto på (underfrankert), og merker som nyttes av offentlige myndigheter (tjenestefrimerker), i hver sine avsnitt (med egen nummerrekkefølge).

Flypostmerker, for post som befordres med fly, er det enkelte kataloger som skiller ut, mens andre fører dem opp sammen med de vanlige merkene. Det fins forresten også spesielle kataloger bare for flypostmerker.

Noen kataloger skiller også ut merker med tilleggsverdi, dvs. merker som man foruten portoverdien også må betale et større eller mindre tillegg for. Tillegget går som regel til en eller annen mer eller mindre berettiget veldedighetsinstitusjon eller til et annet formål (Røde Kors, fattige, barnehjelp, skadelidte, forskjellige kulturelle formål og til mange andre ting).

Ovenfor har jeg bl. a. nevnt de vanlige frimerker (for alminnelige postsaker), som er de opprinnelige og hyppigst forekommende merker. De har til oppgave å være kvittering eller bevis for at avsenderen har betalt posten for dens bryderi med å befordre brevet, pakken eller pengene (postanvisninger) osv.

Katalogprisene.

Du vil se at for hvert nummer i katalogen står det oppført to priser — én for verdien av merket i ubrukt stand og én

for brukt. Men tro ikke at dine merker er verd nettopp det som står i katalogen. Det fins som nevnt over 100 000 merker, og ingen handler kan ha lager av alle disse merker. Katalogens priser gir uttrykk for hva vedkommende katalogredaktør mener at merket kan være verd i forhold til andre merker, hvis verdi han kjenner bedre til. Det er også stor forskjell på etterspørselen av et lands merker på de forskjellige steder på jorden. Og det er etterspørselen i forhold til tilbudet som lager prisene på frimerkene også. En fransk katalog vil således ha forholdsvis høye priser på franske merker. Av flere grunner har det også utviklet seg et slags rabattsystem ved katalogprisene, — man snakker for eksempel om å kjøpe merker til 60 % av Afa-katalogens verdier. Norgeskatalogen må en si har reelle nettopriser. Man sier at én katalog har høye priser, mens en annen har mere rimelige (eller «riktige») priser. De vanskelige valutaforhold spiller også en stor rolle. Husk at katalogverdien alltid gjelder pene, rene, feilfrie eksemplarer.

Til bytte kan du derimot godt bruke katalogprisene, men bytt helst merke mot merke, og spør i det hele tatt ikke så ofte om hva et merke er verd, men finn ut hva det forteller deg og spør deg selv om du har bruk for merket — vær like glad for å få fylt et «hull» i din samling enten det er et «billig» eller et «dyrt» merke du får. Plei samlergleden og bannlys verdispøkelset — det vil meget, meget ofte bringe deg skuffelser.

«Prefilatelistiske brev» og mange slags frimerker.

Det første frimerke ble utgitt i England 6. mai 1840, men selvfølgelig ble det befordret brev lenge før den tid, og slike brev er også gjenstand for frimerkesamlernes interesse. De kalles prefilatelistiske brev og er gjerne forsynt med et eller annet stempel, vanligvis med stedsnavn og dato.

Norges første merke kom 1/1 1855, og norske prefilatelistiske brev skulle altså være datert før denne dag. Vi finner imidlertid ofte brev uten frimerker som bærer langt senere dato. Det handler seg da gjerne om brev fra offentlige kontorer eller tjenestemenn, som meget lenge var fritatt for å betale porto for sine tjenestebrev. Disse prefilatelistiske brev er altså å betrakte som forløpere for våre tjenestemerker (offentlig sak). I andre land gjør lignende forhold seg gjeldende.

Selvfølgelig er det slik fremdeles at den viktigste side ved frimerkene er kvittering for betalt porto. Men postsakene krysser jo alle land og kommer til alle slags folk, og man ble snart klar over den propagandaverdi frimerket har, og man benytter seg i stigende grad av å utnytte frimerkene i propagandamessig øyemed.

De alminnelige siffertegninger, symboler, våpen eller kongebilder avløses av vakre landskaper, berømte personligheter, gamle byggverk osv. og har til hensikt å gjøre landet kjent også i andre deler av verden.

Men det blir også utgitt rene propagandamerker som har til hensikt å tjene som reklame for en bestemt politisk idé, et sportsstevne (Olympiade-frimerker), sosiale formål, gjenoppbygging osv.

Frimerkesamlernes interesse for nye merker er gjort til gjenstand for større eller mindre utnyttelse av mange lands myndigheter. Ja, det fins land hvor en stor del av landets inntekter tilflyter statskassen fra salg av postalt unødven-

dige frimerker. En kan trygt si at de unødvendige utgaver er en hard belastning for samlerne, og de skaffer dem mange vanskeligheter. Men denne spekulative form for frimerkeutgivelse, som altså ikke har noe med frimerkenes egentlige hensikt å gjøre, har vakt sterkere og sterkere motstand, og hvis vi unnlater å samle slike merker, vil ondet til slutt dø ut. Vanskeligheten ligger imidlertid i å skille de nødvendige fra de unødvendige utgaver. Enkelte kataloger har prøvd å sette opp propaganda- eller minnemerke- ne i egne avdelinger, men gjennomført og vellykket er dette tiltaket ennå ikke blitt. Hvor vanskelig forholdet er, har vi et eksempel på fra vårt eget land under siste verdenskrig. Tyskerne lot i 1941 alle verdier av våre vanlige merker i posthorn- og løvetypen overtrykke med den berømte og beryktede V (= Viktoria = seier). Altså ble disse merker utpregede propagandamerker, men samtidig lot tyskerne alt salg av alle andre frimerker stoppe. Vi måtte altså kjøpe V-merkene for å få sendt vår post, og den utpregede propagandautgaven ble altså en postalt nødvendig utgave.

En typisk form for helt unødvendige «frimerke»-utgaver er de såkalte miniatu- rark. Små ark, ofte meget vakre, med et eller noen få merker på som utgis av enkelte land ved store begivenheter. De

selges vanligvis med stort tillegg til den pålydende verdi og kan som regel benyttes som frimerker, men bare for den pålydende verdi. Av og til kan de ikke nyttes som frankeringsmiddel i det hele tatt, og allikevel fins det samlere som tar dem med i sine samlinger.

Overtrykte — «provisoriske» merker.

På lignende måte som med de ovenfor nevnte V-merker, hender det at et eller annet frimerke eller en hel serie forsynes med en eller annen overtrykning før de selges til publikum. Det kan være for-

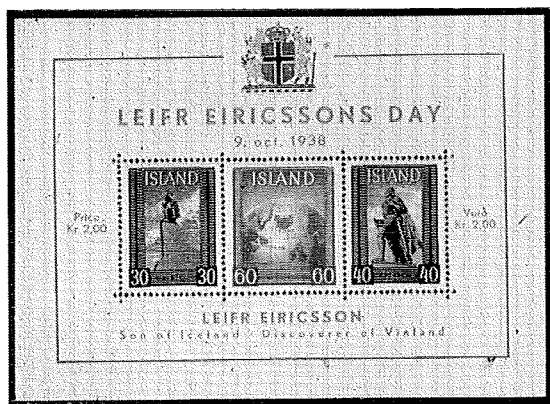

skjellige grunner for dette, f. eks. for å minne om en eller annen begivenhet eller for å hedre en spesiell person eller gjøre oppmerksom på en viktig institusjon. Eller landets navn eller styresett kan bli forandret på grunn av politiske omveltninger.

Mest benyttes imidlertid overtrykning når portoverdien forandres eller man av en annen grunn plutselig får for lite av en frimerkeverdi, mens man har stort lager av andre eller av en gammel utgave.

Plutselig kan det bli bestemt at tjenestemerker skal innføres, og så overtrykker man kanskje vanlige merker med en tekst som viser at det nå er et tjenestemerke. Eller man slutter med portomerke (straffeporto) og benytter det gamle lageret til vanlige merker ved å gi det en passende overtrykning.

En annen måte å greie seg på hvis man har overflod av én sort merker og mangler en annen, er noen få ganger blitt brukt. Man har ganske enkelt klippet merket i to og latt hver del gjelde for halve verdien av det opprinnelige. Som regel blir slike sjeldne provisorier meget høyt skattet av frimerkesamleren, vel å merke hvis de sitter på den opprinnelige konvolutten – behørig avstemplet. Skulle du være så heldig å komme over et halvert frimerke, må du altså ikke finne på å løse det av — da blir det selvfølgelig verdiløst.

Gjennomhullete merker.

Du vil av og til støte på merker som er gjennomhullet med bokstaver (eller figurer). Som regel er det et privatfirmas eller en privatpersons forbokstaver. Man har nemlig prøvd å beskytte seg mot uberettiget bruk av frimerkene på denne måten. Særlig i England er systemet en del brukt. I en vanlig frimerkesamling prøver vi å unngå slike merker, men enkelte samler spesielt på slike merker og setter dem opp i et eget album.

I enkelte land, også i Norge, har imidlertid visse offentlige kontorer brukt slik gjennomhulling for å betegne at merket er et tjenestemerke til bruk på kontorets utgående post.

Frimerker med vedheng (kuponger).

Du vil meget snart støte på merker som det sitter en kupong på enten under, over eller på en av sidene. Vanligvis med

perforering mellom selve merket og vedheng. Som regel er det et reklameved-

heng, idet postverket i vedkommende land skaffer seg en ekstra inntekt ved å selge denne form for reklamerett til private firmaer. Vedhengene kan også bare være til pynt ved spesielle høytidelige minnegaver. Men det kan også ha en rent praktisk hensikt. Dette siste er tilfelle med de alminnelige belgiske frimerkeutgaver i årene 1891 til 1914. På vedhengene står trykt «utbringes ikke søndag». Ønsket man at brevet skulle bringes ut søndag, rev man bare av vedhengene.

Utenom de nevnte arter av frimerker fins det også en del spesielle sorter som jeg her bare kort skal nevne:

Express (Ilpost) frimerker for merker som skal sendes særlig raskt (mot forhøyet porto). Brukes bl. a. i Italia.

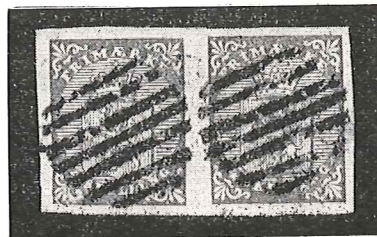
Pakkepostmerker, for pakker. En spesiell form for disse vil du støte på fra Italia. De er ganske små og hører parvis sammen, idet merket består av to deler med litt forskjellig utseende, hvorav det ene settes på følgebrevet, det andre på selve pakken.

Avispostmerker (billigere) for forsendelse av aviser finner du f. eks. i Danmark. Dette landet har også noen merker som er ganske spesielle for vårt lille broderland, nemlig de såkalte Postfærgermerker for post som sendes med de mange ferjer som seiler mellom øyene der nede.

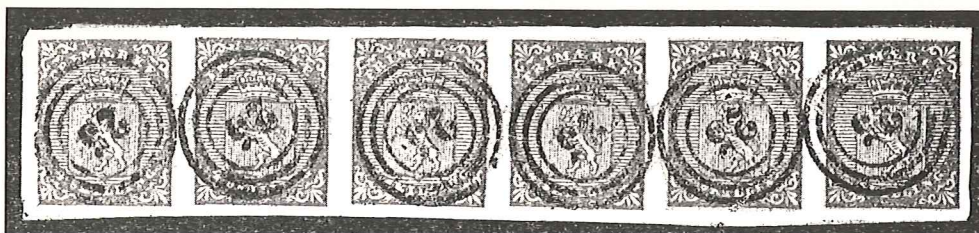
Andre land kan ha andre spesielle former for frimerker, f. eks. vil du ganske sikkert støte på de store belgiske jernbanepakkemerker (for postpakker sendt med jernbanen), men de nevnte eksempler får være nok.

Par — striper — blokker. Marginaler.

Som regel kleber vi inn bare ett merke av hver sort i vårt album, men når det gjelder gamle, sjeldne merker, samler vi også på par, striper og blokker.

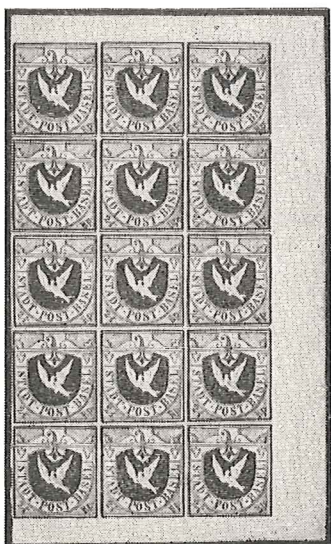

Par vil selvfølgelig si to sammenhengende merker — enten ved siden av hver-

andre (horisontalt par), eller under hverandre (vertikalt par).

Striper er minst 3 merker sammenhengende i én rad — horisontalt eller vertikalt.

En firerblokk er 4 sammenhengende merker i firkant, men også større blokker, helt opp til halv- og helark, er gjenstand for enkelte samleres interesse. Av den meget korte oversikt over frimerkeframstillingen som du finner på annet sted i denne ABC'en, vil du se at to merker som er trykt samtidig og ved siden av hverandre, kan være litt forskjellige, og nettopp ved hjelp av par, striper og blokker kan man finne fram til hele arkets, dvs. trykkplatens oppbygning («Oppplatning» kalles det). Ta vare på par, striper og blokker av gamle merker — del dem ikke opp.

Spesialsamlere interesserer seg også for arkranden, den delen av arkene som ligger utenom selve merkene. Den er ofte forsynt med dato, nummer eller andre merker (marginaler), som kan gi kjenneren visse opplysninger. Marginalen sam-

les sammen med de nærmest inntil liggende merker, og arkranden må altså rives bort på eldre merker.

Frimerker på brev.

Mange samlere foretrekker å samle gamle og andre verdifulle merker på konvolutten. Hele brevet forteller mer enn det avløste merke, stempelet eller stempelen forteller jo ofte en hel del om brevets gang, og det er vanskeligere å forfalske et merke som sitter på brev.

I mange tilfelle er det selve stempelen som gjør brevet samleverdig, og stempelet kan være så stort at det går langt utover selve frimerket og blir altså ødelagt om man løser av merket. Kommer du derfor over gamle merker på brev, eller får et brev med et interessant stempel, så vask ikke av merket før du har hørt hva en erfaren samler rår deg til. Spesielt er samlingen av luftpostbrev blitt populær — enten det gjelder en ny lufrutes første tur eller en spesiell flytur som er blitt berømt av en eller annen grunn, og eventuelle brev som har medfulgt, betraktes som historisk interessante dokumenter. Men ofte har hensikten med disse brevsendinger nettopp vært å finne interesse, altså avsetning hos frimerkesamlerne, og man er dermed inne på noe av en utvekst ved frimerkesamlingen. Det rene, reelle ved frimerkene som finner interesse for samlerne, burde jo være at frimerket — brevet virkelig har dekket et postalt behov og ikke bare er laget for anledning, så det kan omsettes hos en samler senere.

I det lange løp reagerer imidlertid samlere fornuftig på slike mer eller mindre smarte tiltak. Vi har f. eks. sett at post som, selvfølgelig uten å dekke noe postalt behov, ble sendt med polarekspedisjoner i store mengder og var underveis i flere år, slett ikke har fått noen spesiell stor etterspørsel, og brevene eller merkene er ikke stort mere verd enn de samme merker som har gått på et brev f. eks. fra Oslo til Bergen på under et døgn.

POSTVERKETS FRIMERKESALG TIL SAMLERE

OSLO

Ubrukte norske frimerker, tjenestemerker, frimerkehefter, aerogrammer, kortbrev, brevkort, tjenestebrevkort og søknadskort for rasjonerte varer selges til pålydende pris. Liste sendes på anmodning.

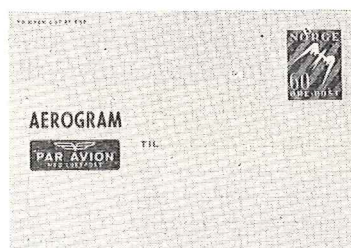

En spesiell form for merker på brev vil jeg nesten være fristet til å advare deg mot, enda de har vært og kanskje ennå tildels er svært populære. Det er de såkalte Førstedagsbrev (engelsk: First Day Cover). Dvs. merker på brev, avstemplet den dag frimerket utkom. Brevet, dvs. ofte bare den tomme konvolutten, sendes utelukkende for å skaffe seg merket med den tidligst mulige avstempling. Som regel forsynes merket med et særskilt stempel, som tilkjennegir at det er stemplet nettopp utgivelsesdagen, ofte veldig fine, ja, kunstnerisk utstyrte stemplinger — men det hele er for meget laget, og jeg tror sikkert at interessen for Førstedagsbrevene vil dale ytterligere.

Helsaker (Helpost).

Foruten de mange forskjellige slags frimerker er det også andre former av frankeringsmidler som er gjenstand for samlarinteresse — først og fremst gjelder det brevkort, konvolutter og lignende med påtrykt frimerke. Helpost samles i hel tilstand, det påtrykte merke må ikke klippes fra. Dessverre tar en slik samling,

som settes opp på ark med «lommer» (slisser) eller med fotohjørner, stor plass, men byr ellers på nesten like meget av interesse som en vanlig frimerkesamling, og interessen for helposten — som lenge har ligget nede — synes i de senere år atter å være stigende.

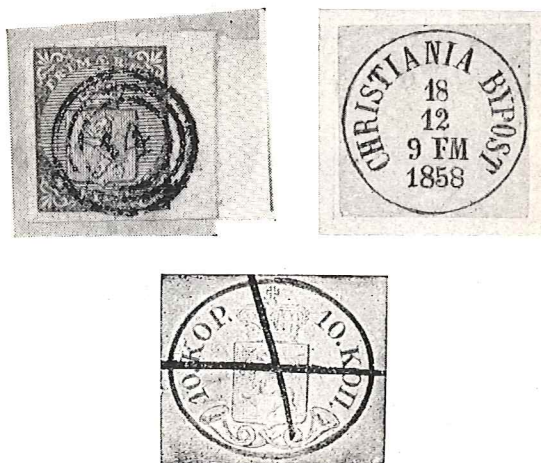

En spesiell form for helsaker er de såkalte *Aerogrammer* — luftpostbrev med påtrykt frimerke. De er av forholdsvis ny dato, men har allikevel allerede funnet manges interesse, og det skulle ikke være så svært vanskelig å skaffe seg en komplett verdenssamling av aerogrammer.

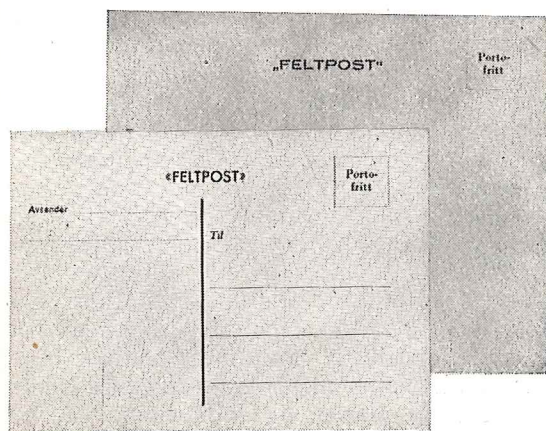
Stemplene.

Når brevet med det påsatte frimerke kommer til postkontoret, må postfunksjonæren stemple det, dvs. for at ikke frimerket skal brukes igjen av mottakeren, blir det «annullert», tydelig merket, så det ikke lenger kan tas for et nytt, ubrukt merke.

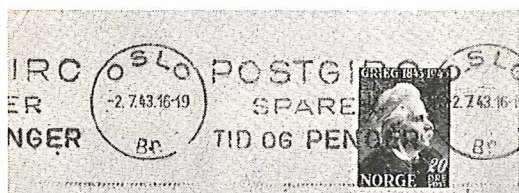
Også disse «avstemplinger» er et yndet samlersområde.

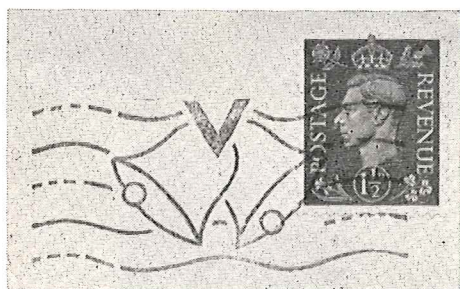
De første «stempler» var gjerne blekkstreker eller dato, eventuelt med postkontorets navn også, skrevet med blekk. Så

begynte man med gummistempler, senere med stålstempler. Først var det enkle, såkalte «stumme» stempler, som bare består av en eller annen figur. Deretter dukker nummerstemplene opp. Hvert postkontor fikk sitt nummer, som det brukte i stempelet. «Kassestempler», stedsnavn eventuelt med dato, i en firkant og trekantede stempler kan vi finne, men mest alminnelig blir ringstempelet allerede fra et tidlig tidspunkt så vel med stedsnavn som med dato.

Etter at postmengden ble stor begynte man på de store postkontorer å bruke stempingsmaskiner, som har en ganske betydelig større yteevne enn selv den dyktigste postfunksjonær. Disse maskinstempler går som regel tvers over hele brevet og er ofte foruten stedsnavn og dato, forsynt med streker, figurer eller tekst, som postverket bruker i propagandens tjeneste.

En mengde spesialstempler (f. eks. Førstedagsbrevavstempeling) har sett dagens lys i de forskjellige land og byr på et spesielt felt for stempelsamleren.

Frankeringsmaskinstempeling ligger på et litt annet plan — det er større firmaer som har meget utgående post som benytter seg av slike maskiner. For å slippe å klebe frimerker på brevene, og for å ha sikrere kontroll med portoforbruket, kjøres brevet i en maskin som samtidig påstempler portobeløp, dato, løpende nummer og reklame for firmaet. Denne sidegren av frimerke- eller stempelsamlingen er ennå forholdsvis ny og ubearbeidet — iallfall her i landet.

I mange land, også i Norge, utgis det spesielle stempelkataloger, som gir opplysning om alle forhold som denne meget interessante samlergren kommer inn på.

Mange samler stempler på den måten at de prøver å skaffe seg stempler fra alle eksisterende postkontorer i landet på et og samme slags frimerke. Men de gamle nedlagte poststedene, og dem er det mange av, får man ikke tak i på den måten. Og utgåtte stempeltypen kan du heller ikke få på et moderne frimerke.

Kort oversikt over frimerkenes framstilling.

Når et nytt frimerke eller en ny frimerkeutgave skal utgis, får enten én eller flere tegnere i oppdrag å tegne utkast til det, eller det utskrives en konkurranse.

Etter at man har bestemt seg for ett eller flere av disse utkastene, lages det klisjéer (trykkplater) og prøvetrykk. Når det endelige utkast er godkjent, lages det gjerne fargeprøvetrykk i de forskjellige verdier. Klisjéene mangfoldiggjøres i det fornødne antall, idet merkene vanligvis trykkes med plater på 50, 100 eller 200 merker. Eventuelt blir det laget flere plater. Særlig i eldre tider, da metodene for klisjéframstilling var mindre sikker, oppsto det lett små ulikheter i de forskjellige klisjéer og plater, og frimerkene fra én

og samme trykning kan derfor oppvise større eller mindre avvikelser (typer). Disse ulikheter er gjenstand for frimerkesamlernes interesse og er ned gjennom tidene blitt studert mer eller mindre inngående. En klisjé kunne gå i stykker og måtte repareres, eller den ble slitt og måtte retusjeres eller oppgraveres (opparbeides) eller kanskje skiftes ut med en helt ny klisjé. Også fargen kan ha variert mer eller mindre fra det ene trykkopplag til det andre — helt bortsett fra at man av og til med hensikt forandrer fargen av en eller annen grunn. Det fins internasjonale bestemmelser for hvilke farger enkelte av de vanlige portosatser skal ha — f. eks. skal vanlig innenriksbrevporto være rød, og hvis denne portosatsen f. eks. forhøyes fra 20 til 25 øre, må det trykkes nye 25 øres merker i rød farge — mens denne verdi kanskje var brun før.

Papiret som merkene trykkes på, kan variere meget, det kan være tykt eller tynt, glatt eller ujevnt, fast eller porøst, hvitt eller svakt farget, osv.

Vm. I
lille Krone

Vm. II
stor Krone

Vm. III.
ny Krone

Vm. IV Kors

Ofte ble papiret under lagingen forsynt med et såkalt vannmerke, et bestemt mønster, figur (krone, kors, løve, posthorn, osv.), som — populært uttrykt — presses ganske svakt inn i papiret. Det kan ses på frimerkets bakside, som regel i mørkere tone enn papiret selv, men ofte må man våte papiret, helst med bensin eller lignende, og legge det mot svart underlag

(vannmerkesøker) for å kunne se det. Enkelte frimerker tåler ikke bensin, idet fargen oppløser seg, — noen av katalogene gir opplysning om disse forhold.

Hensikten med vannmerket var å hindre eller vanskeliggjøre falsknere å lage merkene etter. Også andre midler ble tatt i bruk av samme grunn. For eksempel ble papiret forsynt med lakkstriper eller silketråder og lignende, eller klisjéen ble forsynt med spesielle innviklede mønster eller tegninger.

De moderne, kompliserte trykkmetoder har gjort disse spesielle foranstaltninger overflødige, og vannmerket papir blir mer og mer sjeldent ved nye frimerkeutgaver.

Her å komme inn på de mange forskjellige trykkmetoder som har vært benyttet til framstilling av frimerker, er ugjørlig. Men ta for deg et vanlig norsk 2-øres frimerke i posthornstypen fra 1910 til 1920-årene, og likeså et av våre nåværende vanlige 2-øres merker i samme type. Bortsett fra en ubetydelig forskjell i størrelsen, er tegningen omtrent den samme på begge merker, og begge merker er bare trykt med én farge. Allikevel er det stor forskjell i utseendet. Se på skyggene i posthornet; i det gamle merket består disse av streker, mens skyggene på det nye består av svakere eller sterkere fargeflater. Det første er trykt i boktrykk, det andre i dyptrykk. Men som sagt fins det mange andre trykkmetoder enn disse to, og de er ikke alltid så lette å skille som de nevnte.

Etter at arkene var ferdigtrykt, ble de til å begynne med klipt opp — for salg av merkene enkeltvis (f. eks. det utakete Norge nr. 1 fra 1855). Men snart ble dette for tungvint, og man perforerte arkene, dvs. mellom frimerkeradene på arkene ble det i maskiner laget små tett-sittende hull, så man lett kunne rive merkene fra hverandre. Hullene kan sitte mer eller mindre tett og være større eller mindre. Når merkene rives opp, blir kantene takket. Takkene blir finere desto tettere perforeringen er. Ofte atskiller en frimerkeutgave seg fra en annen, bare ved forskjellig takking; vi må derfor måle takkene, og til det bruker vi takkemåleren, som angir hvor mange takker det går på 2 cm. Takkingen er ofte forskjellig i horisontal og vertikal retning, og du kan derfor se at takkingen for et merke står oppført med to tall, f. eks. 13½ : 14½. Det første tallet står for over- og

underkant (de horisontale rader), og det andre for sidene (de vertikale rader).

Av og til trykkes frimerkene i spesielle rotasjonstrykkmaskiner i ruller med bare ett eller to merker i bredden. Ytterkanten av rullen blir da ikke perforert. Eller arkene blir ikke perforert utenfor ytterste merkerad. På disse måter oppstår frimerker som bare har takker på 2 eller 3 sider.

Etter trykningen (men før perforeringen) forsynes arkene med lim (gummi) på baksiden. For den som bare samler brukte merker, spiller limet ingen rolle, men for den som samler ubrukte merker, er det viktig å ha kjennskap også til denne bestanddel av merket. Men det blir nærmest et spesialstudium for viderekomne samlere. Men hvis du tilbys et fint gammelt merke som er betydelig mere verd i ubrukt enn i brukt stand, skal du være varsom. Selv om gummien ser bra ut, eller kanskje nettopp hvis den ser for bra ut, kan den være satt på etterpå — altså forfalsket, for stempelet kan være fjernet — det hører også med til falskneriene man kan være utsatt for. Eller gummien kan ha gått av i tidens løp og en eller annen har forsynt det med ny gummi.

Fargene er også et viktig og tildels meget vanskelig kapittel, som du nok også får vente med å studere nærmere til du har fått litt mer erfaring. Tro ikke at du har funnet en stor sjeldenhet fordi om du kommer over et merke som har en helt annen farge enn den som står oppført i katalogen. Det hender slett ikke så sjelden at fargene av en eller annen årsak — som regel ved kjemisk påvirkning — forandrer seg. Det kan være en tilfældighet som gjør det, men dessverre kan det også være et tilsiktet forsøk på å lage noe ekstra «fint», — men vi bryr oss ikke om den slags «sjeldenheter».

Avslutning.

I denne lille ABC'en har det ikke vært mulig å få plass til alle de mange enkelte deler som frimerkesamlingen består av. Jeg har forsøkt å gi deg et lite innblikk i en del av de viktigste tingene en frimerkesamler må vite, og andre områder er såvidt nevnt. Men meget, meget står igjen, og har du lyst og vil du ha full glede av din hobby, så les frimerkelitteratur. Det er ikke rent lite som er skre-

vet — nær sagt på alle språk som fins, også på norsk. Jeg nevner et par alminnelige håndbøker som du gjerne kan begynne med: Charles B. Middelthon: Frimerkesamleren — og Odv. Witzøe: Frimerkeboka. Tidsskriftet vårt, Norsk Filatelistisk Tidsskrift som det heter, bør du også studere. Det koster kr. 8.00 pr. år å abonnere på det, men hvis du er medlem av en frimerkeklubb, får du det billigere. Også på svensk, dansk, engelsk, tysk osv. finner du mange både morsomme og nyttige bøker og tidsskrifter.

Nye frimerker.

Den 15. august ble vi igjen beriket med 2 nye frimerker — 25 og 45 øre, hvert med et tillegg av 5 øre som går til inntekt for foreningen til bekjempelse av barne-lammelse. Opplaget er 2 mill. av 25 øre og 1 mill. av 45 øre.

Det er trist å skulle si det, men disse to merker er noe av det styggeste postverket har sendt ut og betegner et lavmål i vår frimerkeproduksjon. Det ser nesten ut som om postverket overlater til den institusjon til hvis fordel merkene utsendes, også å ta avgjørelse om merkenes utseende, eller er det så at disse merkene er godkjent av Postverkets Kunstneriske Konsulent, professor Revold?

Det er også forbausende at poliomyelittforeningen har valgt et slikt motiv. Merket kunne like godt være for feriekolonier eller rekonvalesenthjem. For det gode formåls skyld er det å håpe at merkene til tross for sitt triste utseende likevel må bli solgt, men med de store opplag for øye vil det nok ikke bli noen lett sak.

St.

Litt fra postens og frimerkets historie.

Ved Tor Holtan.

Selv om det egentlige frimerkes historie bare går 110 år tilbake i tiden, så kan vi spore selve postens historie så langt tilbake i tiden som til menneskenes utformning av skrivekunsten. Og helt fra menneskene lærte å overføre sine tanker til andre på skriftlig måte, og således dannet grunnlaget for den første primitive post, har kravet alltid gått ut på å bedre denne overførsel av meddelelser på stadig hurtigere og sikrere måter.

I det gamle testamente nevnes ordet «post» både i Jobs, Jeremias' og Esthers bok. Således forteller Bibelen at kong David sendte Urias til fronten med skriftlig meddelelse om at han skulle settes på den mest utsatte post. Og følgen uteble ikke — Urias ble drept. Så vårt første møte med «brevet» i bibelsk gjenfortelling viser at posten kan brukes både til onde som til gode formål. En art ordnet posttjeneste eksisterte allerede for over 2500 år siden. Og i gamle historieskrifter nevnes både en kinesisk post med løpere og postryttere, og en ridende ilpost i Persia som var viden berømt for sin hurtighet og sikkerhet. Papir og konvolutter var ikke oppfunnet ennå, så det var ikke greit å hemmeligholde budskapene. Det fortelles at enkelte konger ordnet dette ved å barbere hodet på den slaven som skulle sendes med budskapet, så risset de dette inn i hodebunnen og lot håret vokse til igjen. Mottakeren måtte så igjen barbere den stakkars slaves hode for å få lest «brevet». Men det var ikke greit å få oppbevart brevskapene på denne måten. De romerske keisere bygget poststasjoner langs de viktigste militærveier, hvor fast stasjonerte postryttere kunne bringe statsmeddelelser fra den ene ende av riket til den annen. Romerne har også æren av å ha opprettet den første sjøpost i Middelhavet. Og fra det latinske POSITA utledes våre dagers ord POST.

— I Amerika hadde de gamle kulturfolk azteker og inkaer bygd opp et komplett postsystem ved hjelp av løpere (for hester var ukjent i Amerika til spanjerne kom dit i 1492). Mens de samtidige europeiske postsystemer kun tjente statens og fyrstenes behov, var azteker og inkaer kommet et skritt videre, idet deres post også var tilgjengelig for almenheten.

Opp gjennom middelalderen var det som nevnt bare fyrstene som bygde opp en posttjeneste for eget behov, senere kom også den katolske kirke, enkelte store, internasjonale handelshus og noen universiteter til. Hver institusjon hadde sitt eget system, som ikke samarbeidet, og almenheten fikk sjelden eller aldri anledning til å sende post. Og det var kanskje heller ikke så særlig påkrevet, for skrivekunsten var lite utbredt.

Hvis man blar i en frimerke katalog og finner frimerkeområdet *Thurn & Taxis*, så stusser man kanskje litt, for dette land er det ingen som har hørt tale om. Og med rette, for det er ikke og har aldri vært noe landområde med dette navn. *Thurn & Taxis* er imidlertid det fortyskede navn på en italiensk fyrsteslekt som gikk i tysk tjeneste. Franz Leonard I opprettet i 1516 en posttjeneste mellom Wien og Bryssel på anmodning av den tyske keiser, og posttjenesten ble utbygd gjennom flere hundre år til å omfatte nesten hele Mellomeuropa. Denne postorganisasjon sto som et mønster for de senere, og etter hvert ble den også tilgjengelig for almenheten. Fyrsteslekten hadde helt monopol på posttjenesten i de tyske stater, og da disse stater i det tyvende århundre ville overta arbeidet selv, måtte de kjøpe monopolene tilbake av familien *Thurn & Taxis* for svære beløp.

Men da det ble England som skapte det moderne postvesen i den forstand vi kjenner det i dag, skal vi se litt på for-

holdene der. Den første omtale av en kongelig post finner vi under Henrik den 3.s regjering fra 1216 til 1272. Men også her gikk utviklingen sent, og posttjenesten lå lenge helt nede. Først under Henrik den 7., ca. 1530, fikk posten et fastere grunnlag. Posten var til for statens behov, men private kunne få sendt sine meddelelser med hvis det var plass. Det hele var usikkert, takstene høye, og man kunne til og med risikere at den private post ble sensurert. På privat hold ble det satt i gang en rekke lokalpostruter (penny-posts) som fullstendig utkonkurerte den offisielle post, da den både var sikrere, bekvemmere og framfor alt billigere. I London var det f. eks. omkring 1680 kun ett offisielt postkontor, hvor man både måtte hente og bringe posten, mens Dockwra, som ledet den private lokalpost i London på den tid, hadde mellom 400 og 500 småkontorer rundt om i byen, hvor posten både kunde sendes og hentes. Det er rimelig at lokalposten ble populær på den måten. Innenlandske brev kunne koste fra ca. 50 øre og opp til flere kroner, og disse høye takster hindret i høy grad nevneverdig korrespondanse for alminnelige folk. Og skulle brevet utenlands, ble det rent ille, for hvert land brevet passerte, krevet sin del i porto. Til Tyskland og Sverige kostet et enkelt brev ca. kr. 1.75, til Amerika over 2 kroner, og til Sydamerika over 3 kroner.

Kravet om lavere takster og sikrere posttjeneste kom derfor i stadig sterkere grad fra alle kanter av landet. Forslag til forbedringer var det mange av, men alle strandet på den vanskelighet at portoen ble beregnet dels etter den distanse brevet skulle sendes, og dels etter antall ark i forsendelsen. Posttjenestemennene måtte ofte gjennomlyse konvoluttene for å søke å finne ut antall ark — en tungvint ordning. Dertil kom at portoen enten kunne forutbetales av avsenderen — eller man kunne la mottakeren betale. Og det hendte ofte at denne hverken kunne eller ville løse ut brevet, og postvesenet hadde således hatt alt sitt besvær for gjeves, uten portoinntekt. (Et kjæreste-par som bodde i hver sin by, hadde innrettet seg riktig lurt. På bestemte dager sendte de hverandre ubetalte brev, som mottakeren nektet å innløse. På den måten fikk de helt gratis meddelt hverandre at alt sto bra til.)

Men i 1837 sendte den engelske skole-

Sir Rowland Hill.

lærer Rowland Hill ut en brosjyre: «Postreformen, dens viktighet og gjennomførbarhet», hvor han slo til lyd for en rekke store forandringer. Han foreslo bl. a. at det skulle være ens porto for alle brev innen samme vektklasse over hele England, uansett avstand eller antall ark. Som passende sats foreslo han 1 penny for en vekt opp til $\frac{1}{2}$ ounce (ca. 16 gr), og portoen skulle betales av avsenderen. Det var en drastisk nedsettelse, men han regnet med at den økede korrespondanse fullt ut ville oppveie nedsettelsen av portoen. Og tiden har vist at han fikk rett i langt større grad enn han selv kunne ane. Hills geniale forslag fikk sterk motbør av de styrende, ja, fungerende postdirektør uttalte at dette var «det mest ekstraordinære av alle de ville og virkelighetsfjerne planer som noen sinne var framlagt». Men folkemeningen var i høy grad på Hills side og framtvang året etter en parlamentarisk kommisjon til å omorganisere postvesenet. Men selv nå hadde kanskje ikke Hills reformer gått igjennom, hvis man ikke samtidig hadde kommet fram til en enkel og praktisk måte å forutbetale portoen på og vise ved en slags kvittering at dette var i orden. Og det var sikkert et stort øyeblikk for Rowland Hill da han sto foran den unge dronning Victoria og overrakte henne sitt forslag og endelig fikk det godkjent den 27. august 1839. Som et ledd i denne postreform kom så det første frimerke ut i England den 1. mai 1840 og ble tatt i bruk den 6. mai. Ideen gikk videre fra land til land, slik at alle nå bruker enhetlig porto og frimerker. Skrivekunstens utbredelse, den lave porto og frimerket forårsaket et enormt oppsving i postvesenets virksomhet og utbygging, slik at praktisk talt hver krok i verden i dag rekkes av posten. I alle land traver landpostbudene sin lan-

ge rute vinter som sommer og tar seg fram til fots, på ski eller på annen måte. Alle trafikk-tekniske ting tas i bruk etter hvert for å sikre hurtigere og tryggere befordring av posten; jernbane, dampskip, bil og fly er i bruk, posten tar seg fram med hundeslede, elvebåt og helikopter i uveisomt terreng, osv. Ja, under kriger er både duer, luftballonger og undervannsbåter anvendt til postbefordring.

For å sikre postbefordringen landene imellom og formidle det postmessige mellomregnskap, startet de europeiske land samt Egypt og Sambandsstatene etter en del års forarbeid Verdenspostforeningen år 1874. I dag står praktisk talt alle jordens land tilsluttet. En av foreningens bestemmelser går ut på at frimerket for utenlands brev skal være blått, for utenlands brevkort rødt og for minste sats trykksaker grønt. Av denne grunn må vi forandre fargen på disse frimerker hvis en eller flere av disse satser forandres. Verdenspostforeningen, med hovedsete i Bern, er den eneste forening med verdens stater som medlemmer, som har overlevet alle kriser og kriger i de siste 75 år og som fremdeles er i virksomhet. Selv under den siste bitre krig formidlet den Røde Kors post, fangepost etc. mellom de krigførende makter. De menn som i første rekke har vært med på å starte denne enestående institusjon, hvis virksomhet praktisk talt alle mennesker før eller siden kommer i forbindelse med, er tyskeren Heinrich von Stephan, postmester i det nordtyske forbund, den danske postmann Joseph Michaelsen og Blair, generalpostdirektør i Sambandsstatene.

Det var den enkle idé med frimerket som kvittering for portoen som reddet Hills reformforslag og som på det første år fordoblet antallet av brevforsendelser i England. Men tanken på en slik enkel kvittering var atskillig eldre og hadde liksom ligget i luften og ventet på sin praktiske utforming. Frimerket kan ikke bestemt sies å være oppfunnet av noen enkelt person, men det er blitt til under utviklingen av en idé som flere omtrent samtidig var kommet fram til. Forløperne for frimerket var de stemplete brevomslag som var i bruk lenge før 1840. Første gang vi treffer på stemplete papirstrimler som forutbetaling for porto, er i forbindelse med den lokalpost François de Villayer opprettet i Paris år 1653. Disse brevomslag med Villayers våpen og

stemplet «Porto betalt den (og så datoen)» var til salgs for 1 sou rundt omkring i byen, og berettiget avsenderen til å få sendt et brev innen bysonen. de Villayer har også æren av å ha satt opp de første postkasser, hvor man kunne legge ned brev som skulle befordres med hans lokalpost. Under sorteringen av posten ble brevomslagene revet av, og ingen av dem er dessverre oppbevart for ettertiden, så man vet ikke helt sikkert hvorledes de så ut. Men de Villayers våpen er gjengitt på det franske frimerke utgitt i 1944 til Frimerkets dag. Dockwras penny-post i London brukte trekantete stempler på brevforsendelsene for å tilkjennegi at portoen var forutbetalt. De stemplete brevark som ble tatt i bruk i Sardinia fra 1819, var en slags skatt til staten for brev befordret på privat vei, da staten hadde monopol på all postbefordring.

Den svenske løytnant Curry Treffenberg framla i 1823 et forslag for den svenske riksdag at den skulle utgi stemplete papiromslag i forskjellige verdier som kunne brukes som konvolutter om brevene. Omslagene skulle være til salgs over hele landet. Men forslaget falt nettopp på den vanskelighet at portosatsene var så mange og beregningene så innviklet at publikum ikke kunne finne ut den riktige porto på egen hånd.

Forslagene fortsatte å strømme inn i England også, og i 1834 sendte den skotske boktrykker James Chalmers inn en enkel prøve på et frimerke som bare besto av 2 sirkler med tekst og verdiangivelse. Tanken om frankerte konvolutter og frigjøringsmidler til å klebe på forsendelsene var altså framme i tiden da Rowland Hill skrev sin brosjyre, og han tok senere begge ting med i sitt forslag. Da Postreformen var lovfestet, ble verdens første frimerkekonkurranse skrevet ut, og det kom inn over 2700 forslag, men ingen av dem var direkte brukbare. Kunstneren William Mulready fikk i oppdrag å tegne den påtenkte frankerte konvolutt, og den kalles også Mulready-konvolutten etter ham. Disse konvolutter kom ut samtidig med frimerkene i verdiene 1 d og 2 d, men publikum interesserte seg ikke videre for dem — de ble latterliggjort og karikert — og gikk ut etter kort tid. Rowland Hill måtte selv tegne utkast til frimerke, og han brukte dronning Victorias bilde i profil etter en medaljong fra 1837; da var hun bare 18 år

gammel. Dette utkast ble godkjent, og Rowland Hills originaltegning er fremdeles i behold. Dronning Victorias ungdomsbilde gikk igjen på alle engelske frimerker under hele hennes regjeringstid til hun døde i 1901, 82 år gammel. Frimerket ble som nevnt tatt i bruk den 6. mai 1840 og ble til å begynne med motarbeidet på flere hold. Det var majestetsforbrytelse å bruke et så stygt bilde av dronningen, bruken av merket ville ødelegge Englands popularitet utenlands, ja, det ble sogar hevdet at gummien på baksiden av merket ville bidra til å spre pest. Vi kan smile av disse innvendinger nå, og det gjorde heldigvis også de fleste i samtiden. Frimerkene, 1 d svart og 2 d blå, vakte så stor interesse at frimerketrykningen vanskelig kunne holde følge. I det første året ble det sendt ut nesten 70 millioner merker.

Rowland Hill og Chalmers står for de fleste som frimerkets oppfinnere, men omtrent samtidig skal den østerrikske bokholder L. Koschier ha foreslått for sin regjering at den skulle avgjøre brevportoen ved et slags frimerke. Ideen ble imidlertid ikke tatt opp av den østerrikske stat.

De første frimerker var utakket og måtte klippes fra hverandre. Det var jo nokså tungvint. En journalist — Henry Archer — skal en gang ha iakttatt en kollega som skulle sette frimerker på brev. Han hadde imidlertid ikke noen saks for hånden og laget derfor med en nål noen hull mellom merkene for lettere å få dem fra hverandre. Dette ga Archer den idé som han senere virkeliggjorde i en kam-perforeringsmaskin i 1847 — og frimerkets perforering i arket var et faktum.

Frimerket gikk sin seiersgang, og land etter land tok opp bruken. De sveitsiske

kantoner Zürich og Genf samt Brasil kom etter i 1843 som de første, Sambandsstatene i 1847, og Frankrike, Belgia og Bayern i 1849. Danmark var det første nordiske land som innførte frimerket i 1851, Norge kom etter den 1. januar 1855 og Sverige den 1. juli samme år.

Selv om trykk-teknikken har utviklet seg voldsomt i de forløpne år med dyptrykk, flerfargetrykk og andre finesser, så står sikkert de 2 første merker fra England med sine rene, klassiske linjer for de fleste som noen av de vakreste frimerker som er utgitt.

Ser vi videre på det første merke fra England, finner vi den eiendommelighet at landets navn ikke er gjengitt. Og det var kanskje ikke så nødvendig den gang England var alene med frimerkene. Nå kan det nok være svært nødvendig med landets navn i den hærskarers mangfoldighet av frimerker som fins i dag, men englenderne har holdt fast på tradisjonen — og den dag i dag fins ikke landets navn på merkene.

De første frimerker ble utgitt for å dekke et postalt behov, og den linje holdt de fleste postverk gjennom de første 50 — 60 år. Riktignok fins en god del minnetutgaver fra den tid, men det hele utartet ikke slik som det gjør i dag, hvor nær sagt alle slags jubileer feires i enkelte land med frimerkeutgaver, det er 1 års, 5 års og 55 års jubileer osv. — Frimerkeutgaver med tilleggsverdier florerer. Mange formål kan man nok sympatisere med — som Røde Kors, kampen mot tuberkulose, kreft og poliomyelitt, men andre formål som betaling av statskassgjeld, gjenoppbygging av klostre, kirker, bruer og meget annet, ligger langt ut på kanten av de ting man ønsker å yte økonomisk støtte.

Frimerkefloraen er mangfoldig, og man kan ofte lete lenge etter de rent postale merker. Og landene sender ut nye frimerker i alt raskere tempo. Mens det i de første 10 år kom ut bare ca. 70 stykker, er vi nå oppe i over 100 000 forskjellige merker når vi bare regner hovednummer. De engelske 1 d svart og 2 d blå har i sannhet satt merker etter seg i postens og frimerkets historie, og denne lille uanselige papirlapp, frimerket, har sin store verdensmisjon ved å knytte menneskene sammen — hvor store enn avstandene er.

Bestillinger

på Tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse ang. annonser sendes til forretningsføreren: Kjøpmann *F. C. Svendsen jr.* — Sportsdepotet, Bergen.

Hvorfor jeg samler på frimerker.

Av Eug. Hansen.

Hvis jeg spør meg selv, hvorfor jeg samler på frimerker, må jeg nesten utvide spørsmålet til å omfatte de millioner av folk i alle aldre og alle samfunnsklasser, som rundt om i verden er smittet av samme interesse. Fra skolegutter til konger og ledende statsmenn er dette å samle på frimerker like populært, og neppe noen annen hobby kan rose seg av større internasjonal utbredelse. Idrettsbevegelsen er kanskje en unntagelse og da jeg heller ikke er fremmed innen denne form for fritids beskjeftigelse kom jeg til å tenke på at begge retninger har en viss tilknytning. —

Den ting å være samler er vel noe medfødt, som gjerne melder seg allerede i skoleårene. For manges vedkommende går feberen fort over, men de som engang har hatt et guttealbum har vanskelig for helt å komme vekk fra trangen til å legge tilside et eller annet merke som de kommer over, selv om selve guttesamlingen for lengst er realisert til høystbydende.

Men de som gjennom oppveksten bevarer interessen og fortsetter, vil alltid ha glede av samværet med sine små frimerkevenner. Flere kommer til etterhvert som årene går, og det er vel med de fleste som med meg at vi stadig forsøker å nå det mest mulig fullkomne. En form for selvtilfredshet kan man si, men her kommer også konkurransemomentet inn: å oppnå det best mulige resultat i en samlings omfang, såvel som kvalitet. Hvilken hyggelig følelse er det ikke hver gang vi kan fylle ut et tomrom i samlingen? Og ærlig talt: føler vi oss ikke stolte, når vi kan vise våre klubbkamerater en eller annen sjeldenhet eller en variant, som våre kolleger mangler? Jo, la oss innrømme at konkurransen er noe av filateliens tiltrekningskraft, men det er en storstilet og fredelig konkurranse, hvis ide endog går ut på å hjelpe hverandre for å nå et godt resultat. —

Når jeg personlig er kommet såvidt

langt at jeg har en etter norske forhold ganske stor generalsamling, så skyldes det ikke minst mine mange gode innen- og utenlandske bytteforbindelser. Finansen har ikke tillatt storinnkjøp, men heldigvis behøver det heller ikke å være forutsetningen for å kunne bygge opp en representativ samling. Ved korrespondanse har jeg gjennom årene kunnet tilføre min samling meget aktuelt materiell og på samme tid skaffet meg mange trofaste venner i inn- og utland. Riktignok er det mange av disse, som jeg aldri har eller får den glede av å hilse på personlig, men vi har allikevel knyttet vennskapsbånd som rekker langt ut over det rent personlige. En føler seg liksom «dus» med en stor del av verden, kommer i kontakt med land og folk og forhold som er fremmed for oss. Av selve frimerkene har vi også meget å lære: myntenheter, geografi, historie og kultur. Det lille frimerket gir ofte i miniatur et innblikk i vedkommende lands særpreg, og det er derfor ikke så unaturlig når det heter at et lands frimerker er det beste visittkort overfor utlandet.

Jo, det er ingen tvil om at vi kan høste megen lærdom av filateliens, og etter min mening er det også utviklende for sansene. Vi lærer oss ordenssans, selv om det nok kan være litt rotet i den tiden da album, kataloger og merker flyter utover skrivebordet, men det hører liksom med i vårt hyggelige puslespill. Jeg kaller det stueferie — total avkobling etter en kanskje slitsom arbeidsdag. Vi hører jo ofte at utenforstående ikke kan begripe at voksne normale mennesker ofrer tid på denslags, men da vet vi i ethvert fall at vi er i godt selskap. Jeg synes synd på de mennesker som ingen «hobby» har i det hele tatt.

Selv om vi frimerkesamlere individuelt kan være like forskjellige som merkene i en samling, så er mitt inntrykk at alle

samlere på få unntagelser nær er hyggelige og elskverdige mennesker som har bevart meget av guttenaturen i seg. Alle møtes på like fot for et felles formål, men selvfølgelig kan mange ved hjelp av bedre økonomi komme lenger enn den alminnelige middelhavsfarer. Jeg har imidlertid aldri merket at det har betydd hverken misunnelse eller rangsforskjell.

Økonomien, ja. Ved siden av samlergleden vet vi jo at våre frimerker med årene har utviklet seg til små verdipairer, og de penger som legges ned i en samling ved fornuftige innkjøp er som regel aldri bortkastet. Vi behøver riktignok ikke å gå så langt som til årets store utstilling i London, som representerte millionformuer. Selv små, gode samlinger betyr en liten ekstra reserve, som for mange har betydd en utvei i et knipetak, men ser vi bort fra de rene spekulanter er allikevel penger ikke den rette verdimåler for en

trofast samler. Tapt arbeidsfortjeneste snakker vi heller ikke om i de timer som vi tilbringer i hyggelige rundturer i våre frimerkealbum. Virkefeltet er uendelig og mulighetene for variasjon umåtelig. Derfor vil du sjelden gå trett og filateli blir aldri kjedelig. Enhver kan med litt fantasi oppnå gode resultater selv med beskjedent materiell, men vi når liksom aldri helt fram til det fullkomne. Kanskje det er noe av sjarmen ved å være samler? Det å forsøke å forbedre det bestående. — —

For å unngå misforståelser vil jeg tilslutt pointere at Filateli for mitt vedkommende ikke er blitt noen lidenskap. Jeg har også andre interesser å ivareta, men jeg har vært — er — og blir frimerkesamler fordi jeg regner det som en «hobby» som skaffer sine mange tilhengere uendelig mange gleder og som sjelden eller aldri skuffer. —

Eug. Hanssen.

«Hvorledes jeg begynte å samle på frimerker.»

Skipsreder Abr. Odjell.

Hr. redaktør!

Dette går jo langt tilbake. I 1886—87 var jeg med min far på en Ostindia-tur. Far førte seilskip, og turen tok omkring 10 måneder. Far syntes turen var lang

og ensom, han mente at jeg ville gi ham tidsfordriv på de månedlange sjøreiser. Jeg vokste og trivdes blant besetningen — men allikevel skulle jeg underholdes hver dag, og mangt var det jeg foretok meg. Far lærte meg å stave og skrive blant annet. Det var vistnok 2nen styrmann som viste meg frimerker. Jo, det ville jeg også ha, og far fant fram gamle brev og regninger, og jeg fikk både frimerkene og stempelmerkene. Jeg hadde sikkert noen dusin da turen var slutt og jeg kom hjem og viste dem fram blant andre erindringer.

Hvordan det nå var — interessen falt ikke bort. Når mor fikk brev fra far, fikk jeg frimerkene. Nå var jeg skolegutt — hadde kamerater — vi begynte å bytte, og etterhvert ble det et system i det hele. Landene ble satt opp på hver sin side i et skrivehefte, og senere har jeg hatt interessen. For meg har det vært et stort tidsfordriv gjennom hele livet. Det har naturligvis vært år hvor interessen tok andre retninger — men kom der et frimerke i min vei som jeg ikke hadde, tok jeg vare på det for å sette det inn i samlingen når så langt kom.

Ennå har jeg et par høye indiske stempelmerker fra den tid — et minne fra barneårene.

Abraham Odjell.

FRIMERKESAMLING:

The King of Hobbies and the Hobby of Kings.

(Hobbyenes konge og kongenes hobby.)

Kong Georg VI ved sin frimerkesamling.

Den mest populære av alle hobbyer er frimerkesamlingen. En regner at bare i Sambandsstatene fins det 10 millioner samlere. Mange berømte menn er eller har vært frimerkesamlere. En av de mest kjente var avdøde president Franklin D. Roosevelt. Kong Georg den V var en meget ivrig samler, og hans sønn, den nåværende engelske konge, Georg den VI, har arvet denne interesse. Den franske utenriksminister Bidault og feltmarskalk Montgomery er også ivrige samlere. — Så du er i godt selskap om du tar opp denne hobbyen.

Postmuseet erverver den største samling norske prøvetrykk som finnes.

Det gleder oss meget å kunne meddele at postverket i disse dager ved en bytte-transaksjon har ervervet kjøpmann I.I. Jacobsens enestående samling av norske prøvetrykk. Samlingen omfatter bl. a. N. A.H. Zarbells utkast til Norge nr. 1, P. A. Nymanns prøvetrykk av 3 skill. 1856/57, arkitekt von Hannos originaltegning til skilling posthornserien etc.

I bytte for sin samling har kjøpmann

Jacobsen mottatt av postverket 1 ark av hver av verdiene 20 og 25 øre løvetype, overstemplet «V», på papir med vannmerke.

For oss filatelister er det en betryggelse å vite at denne samling ikke mere kan stykkes opp og spredes, men at den nå er kommet dit hvor den rettelig hører hjemme — nemlig i Postmuseet. Vi mener postverket her har gjort et godt bytte.

Ny frimerkeutstilling i Kristiansand.

I tiden 12.—15. oktober åpner Kristiansands Filatelistklubb sin annen frimerkeutstilling etter krigen. Utstillingen blir som den foregående lagt an med tanke på å drive propaganda for filatelien som hobby og fritidsbeskjeftigelse. Klubbens styre under ledelse av formannen, Sigurd B. Johnsen, fungerer som utstillingskomité.

Selve utstillingsmaterialet er i skrivende øyeblikk ennå ikke tatt ut, men det er innkommet mange tilbud om utlån av samlinger. Det foreligger sogar tilbud fra klubbens danske medlem. Komiteen ser jo helst at det blir så mange utstillere som mulig med mange forskjellige land. Og noe som gleder oss meget, er at det er forholdsvis flere av samlingene denne gang som har fri oppstilling.

På det nåværende tidspunkt kan det fortelles at det vil bli utstilt samlinger fra Norge, Sverige, Danmark, Finnland, Island, Holland, Ungarn og Bulgaria. Disse hovedsakelig i fortrykksalbum. I egen oppsetning kommer så Argentina, Brasil, Tessalien, Norfolk Island, en komplett samling U.P.U., en temasamling dyr og en del julemerker.

Det vil ikke bli foretatt prisbedømmelse av samlingene, men hver deltaker vil bli tildelt et diplom.

Utstillingen kommer ellers til å ha tom-bola og egen salgsbod. Den siste skal administreres av klubbens Huskomité. Det er også under utarbeidelse en rikholdig katalog over utstillingen som de besøken-de vil få gratis.

Gjennom postmester Fjalstad har utstillingen fått tillatelse til å ha sitt eget brevhus. Det stampelet som vil bli benyttet, har følgende tekst:

KR.SANDS FILATELISTKLUBBS
UTSTILLING 1950.

I denne anledning har klubben latt trykke spesielle kort og konvolutter i 3 farger. Disse vil bli å få kjøpt på utstillingen for kr. 0.25 pr. stk. Bestillinger kan skje ved å skrive til K.F.K., Boks 41, Kristiansand. Alle andre henvendelser vedrørende utstillingen kan skje til samme adresse.

Klubben håper at tiltaket vil resultere i mange nye medlemmer, og at de som allerede er medlemmer, vil gå mer aktivt inn for klubbarbeidet — foruten at det var å ønske at utstillingen vil bære seg rent økonomisk.

Utstillingskomiteen.

H. E. Matfeld 60 år.

Den 29. august fylte H.E. Matfeld 60 år. Ja, hvem skulle ha trodd det? Ingen som ser dette nøste av energi vil finne på å sette ham i forbindelse med den alderen. Det sies at han samler på frimerker og et eller annet sted har han sikkert kostelige skatter gjemt, men Matfeld er ikke den mann som åpner sine album for gud og hvermann. På Oslo Filatelistklubbs møter er han et av de faste punkter. Han hører ikke med til de ordrike, men til de ordsnille. Han deltar sjelden i en debatt, men de som har hatt det held å sitte i nærheten av ham på møtene vil minnes mange av hans tørrvittige kommentarer av innlegg og debattanter. Matfeld har den vidunderlige evne at han kan sammenfatte en situasjon eller en person i et ord eller en ganske liten setning. Og det er ord med brodd i. Men som oftest går de ikke lenger enn til en liten krets. Matfeld er ingen lett mann å omgås, men oppnår man å trenge bak det panser han omgir seg med, vil en finne et varmt hjertelag og et elskverdig menneske. Han har sine meningers mot og ville ganske sikkert — til tross for den forskjellige corpus — funnet seg vel til rette i veledle major von Knarrens selskap.

For Matfeld er 60 år ingen alder. Han tar nok knekken på tidens tann med samme letthet som han tok knekken på rotet i tidsskriftet da han i sin tid var dets forretningsfører. Og det vil glede alle som setter pris på hans tilsetning av litt «salt» i vårt filatelistiske liv.

Gratulerer!

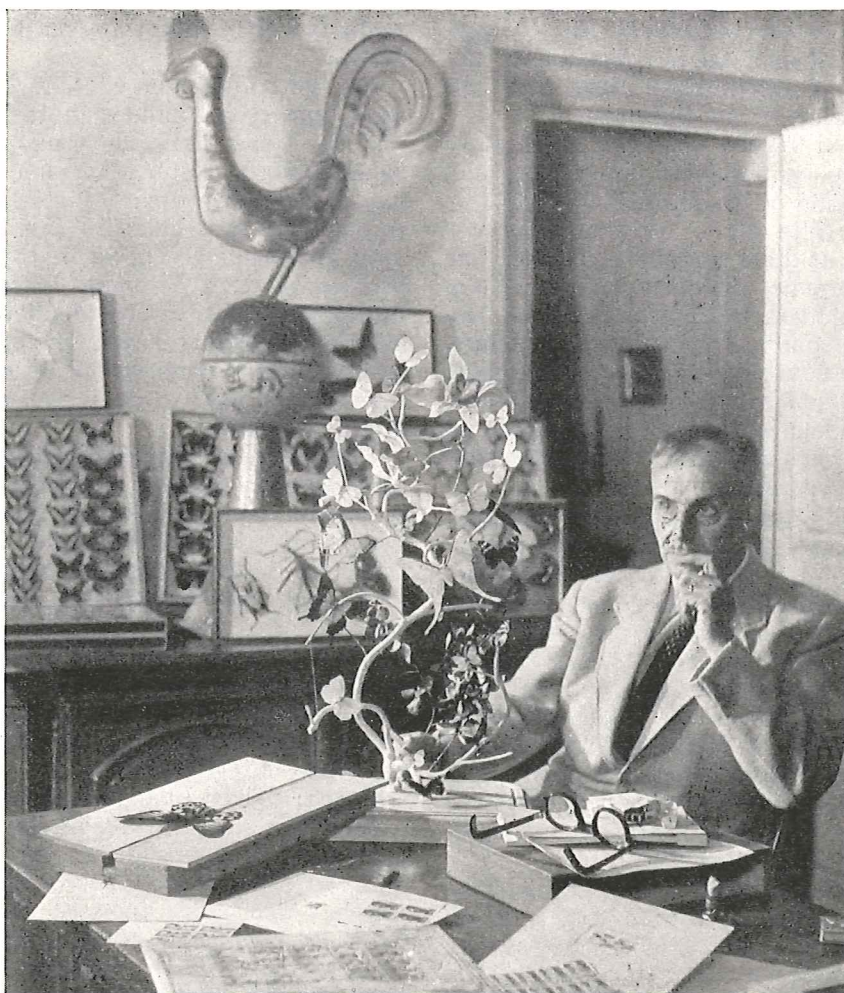
Jarle O. Stensdal.

Edw. Lévi:

PIERRE GANDON -

den berømte franske tegner og gravør.

Oversatt fra The Stamp Magazine.

Pierre Gandon.

Husker du fra barndommen den eventyrets trolldom som din bestemor førte deg inn i, og hvordan hun fortalte om drømmer som var født av menneskeslektens lidelser og barndommens lengsler? Husker du hvordan hjertet slo heftigere når du møtte prinsessene, så enestående vakre og rene, de som måtte lide så mye og grusomt fordi en eller annen heks, djevelen eller en ond ånd ville det slik? Og så lettelsen når prinsessen ble befridd av ridderen uten frykt og dadel, Guds eget verktøy!

Det var en verden i svart og hvitt, en verden som inspirerte deg og fikk deg til å ønske — av hele din sjel — å ligne den fagre ridderen, og således bli i stand til å ekte den vidunderlige prinsessen og å tjene henne av hele ditt hjerte. Men den fortryllede verdenen ga deg også de skrekkeligste mareritt med troll og spøkelser, som fikk deg til å rope om hjelp fra det mørke rommet inntil far pleide å komme og slå på lyset.

Noen år senere kunne du lese, og du hadde allerede fått de første bekymring-

ene — på skolen. Da fant du på fødselsdagen en bok liggende på bordet, en stor bok full av historier fra den greske mytologi. I dager og netter framover var du opptatt av disse legender, som fikk deg til å beundre en verden som var langt mere virkelig enn eventyrets. Solen skinte varmere i denne verden, hvor guder og helter — som var påfallende like — oppførte seg slik som deres lidenskaper, deres styrke og anledningen tilsa, men alltid under kontroll av skjebnen.

Det var en verden som var langt mere håndgripelig og nyansert enn eventyrets, den var skjønn og harmonisk. Når du ferdedes der, følte du — selv om det var ubevisst — at disse gudene og heltene var mer inspirerende, *de* kunne lettere få deg til å forstå hvor trang verden er — enn prinsessene som var for vakre og for søte, og prinsene som var for rene og for gode, og djevlene som var for svarte. Du hadde forlatt middelalderen og var kommet til Middelhavslandene, men var fremdeles utenfor tid og sted.

Så skjedde det en dag at en klassekamerat viste deg en liten farget papirlapp som lignet dem din fars kontorist pleide å klebe på konvoluttene når post skulle sendes. Men dette papirstykket var meget forskjellig fra de temmelig nøkterne frimerkene fra ditt eget land. Det var prydet med bildet av en praktfull gribb, og det kom fra et latin-amerikansk land som du aldri hadde hørt om, fordi de i geografitimene på skolen alltid snakket om ditt eget land, dets byer, elver og fjell, noe du syntes var kjedelig.

Det var denne gribben som skulle åpne for deg enda en ny verden, den som du selv levte i og som består av tusener av land og tusener av folk med forskjellig hudfarge, men som alle holdes sammen av — posten.

Dengang tenkte du sikkert ikke på at frimerket kunne være symbolet for, og endog et middel til gjensidig forståelse og varig fred mellom rasene, særlig etter som freden ikke syntes å være truet. Og dine foreldre omtalte krig som *uverdige* for den vitenskapelige framgangen, som siviliserte folk nøt godt av, mens de «usiviliserte» derimot ikke telte med. Men frimerkene lærte deg geografi, historie og orden på en morsom og fargeglad måte. De førte deg over de store hav til de mystiske skogene i det mørkeste av Afrika, hvor villdyrene hersker, de førte deg

til Zanzibar, slavehandelens metropol, til Tongas fremmedartede fugleliv, til det sødmefylte Tahiti, kort sagt til alle verdens land.

Endog de store mestere i malerkunsten ble åpenbaret for deg. Hvilket inntrykk må det ikke ha gjort på den unge samleren som for første gang så Goyas «La Maja desnuda» (den nakne La Maja) på et frimerke!

Og den tiden kom da han lærte at de små vignettene hadde en virkelig verdi når de byttet frimerker på skolen. En skolekamerat viste fram sin «Napoleon med monokkel» og sa: «Jeg ville ikke bytte den bort mot hele din samling, den er verd en formue». Og så måtte han ta en beslutning: enten samle frimerker for handelsverdiens og sjeldenhetens skyld, eller samle dem for den skjønnhet og inspirasjon de kunne gi en, og som undertiden kunne føre til en profesjon eller endog til et kall.

Dette er den inspirasjon som frimerket gir følsomme naturer, men hva er det som inspirerer den som skaper frimerkene — gravøren eller kunstneren? Vi hadde tenkt på dette spørsmålet lenge, men for å få høre noe avgjørende, henvendte vi oss til Pierre Gandon, maleren og gravøren som allerede har tegnet omkring 400 frimerker for Frankrike og også for Belgia, Portugal og Monaco. Han har illustrert tallrike bøker, som for eksempel Kiplings «Jungel-boken».

På vår vei til ham følte vi at han levte i en avkrok av Paris som kunne tenkes å få mottakelige naturer til å drømme. Hans leilighet er på Place de Furstenberg, like bak den vakre kirke St. Germain-des-Prés, en bortgjemt avkrok, lite kjent og sjelden besøkt. Det er en spesielt malerisk krok av det gamle Paris, opplyst av en meget vakker lykt fra det 18de århundre. Delacroix's hus er også der, det er i dag Delacroix-museum og museum for romantikkens landskapsbilder.

Når man kommer til herr Gandons leilighet, befinner man seg i et virkelig kunst- og naturhistorisk museum. En hindu-gudinne av himmelsk skjønnhet, ganske moderne, ønsker en velkommen. Der kan man beundre en praktfull værfloy med en forgylt bronsehane på toppen. Den tilhørte, hvis vi ikke tar feil, en kirke i Blois fra det 16de århundre. Der er noen gamle kobberstikk og noen av mesterens egne malerier. Og hvis han så

viser fram sin vidunderlige samling av sommerfugler, kan man forstå at han er omgitt av en liten verden som virkelig er inspirerende.

Mens samtalen dreide seg om sommerfugler, sa han: «Kan det være mulig at de store motetegnerne ikke skulle la seg inspirere av slik prakt? Med hensyn til meg selv, faller det ikke vanskelig å bli inspirert her. Når en idé kommer, er det — dersom det ikke dreier seg om ting som allerede er avgjort — lett å få inspirasjonen her. Se her, her er for eksempel serien med luftpostmerker. Jeg hadde tenkt meg å beskrive de flyvende berømmethetene fra den antikke tiden. På dette merket ser De at Aegeus blir båret avsted av Zeus i en ørns skikkelse.

Hva kan jeg fortelle Dem mer? Kobberstikksteknikken har ikke forandret seg på århundrer: gravøren reproducerer utkastet på en bløt stålplate. Han trekker opp tegningen med en spiss ved hjelp av forstørrelsesglass, det er ofte et delikat stykke arbeid på grunn av bildets små dimensjoner. Når skissen er ferdig, begynner den fineste delen av arbeidet. Kunstneren graverer med stikkel, og han må være stø på hånden. Han må utføre sitt arbeid med den største forsiktighet, for det er umulig å retusjere. Dybden av snittene og kryssingen av dem frambringer de forskjellige vekslinger av lys og skygge. I løpet av arbeidet tar gravøren stadig prøvetrykk. Endelig er graveringen ferdig, stikket blir forelagt administrasjonen, og når det er godkjent, begynner det andre stadiet.

Stålblokken blir herdet, dvs. den blir varmet opp i en ovn til stålet er rødglødende, og deretter øyeblikkelig dyppet i tran. Stålplaten måler 7—8 cm. Etter å være herdet, blir den satt i en pressemaskin. Hjulet, som er en sylinder av bløtt, uherdet stål, blir under stort trykk ført mot stålplaten. Da det er bløtere, mottar det negative avtrykk av stålplaten, dvs. hulninger blir framtrede. Når overføringen er ferdig, er det hjulets tur til å bli herdet, og så kommer vi til det avsluttende stadium, som er overføringen av hjulet på en stor bronsesylinder 25, 50 eller 100 ganger, alt ettersom en ønsker ark med 25, 50 eller 100 merker. Sylindren blir så satt inn i en rotasjonspresse, som så trykker merkene.

Takket være denne overføringsmåten vil alle frimerkene bli lik originalen, selv

i den minste detalj. Ved denne nye prosessen er frimerkene beskyttet mot etterligning. Ikke engang gravøren selv kunne gjøre det samme arbeid om igjen. Denne prosessen, graving i bløtt stål, gir en mye av det som er vakkert og fint, og den sprer gravørkunst ut over hele den vide verden, fordi frimerket er et lite kunstverk.

Frimerkekunsten er en egen kunstart som bare gjelder for frimerker. Gobelin, maling al fresco, glassmalerier — det er alt sammen kunstarter som har sine egne tradisjoner, sine lover og sin bestemte stil. Frimerket er født av stempelet, dvs. det seglet som det har erstattet for å hindre falsknerier. Jeg har ofte lagt merke til at land hvor sansen for heraldik er levende, har vakre frimerker. Frimerket skulle ikke bli oppfattet som et bilde, man skal se på det som grafikk, som går utenfor virkeligheten for å finne fram til sin stil, hvis egenskaper er meget vanskelig å definere.

Bare de som aldri har vært utenfor sitt eget land, er ikke oppmerksomme på hvilken betydning dette lille frimerket har fått overalt her i verden. Det når overalt med sin propaganda. Et lite frimerke med farge som vannmelon, granateple eller betel-farge — hvis det da ikke er blått som selve Syd-havet — bringer en, som Baudelaire sier: *l'infini bercement du loisir embaumé* (den søte lediggangs uendelige vugging).

Dette er eventyret om frimerket. Det er i stand til å berike vår ånd, utvikle vår intelligens og tilby et tidsfordriv som kan bli en pasjon.

Jeg sier til mine medmennsker: hvis livet hviler over deg som et lokk i denne vår «lykkelige» atom-bombens tidsalder, begynn å samle frimerker. Jeg kjenner mange filatelister. De er alle sammen lykkelige mennesker. Jeg tenker på en av dem, en åttiåring som har samlet i 70 år. Hele hemmeligheten ved hans glade ansiktstrekk ligger i bladene i hans albums. — Når jeg ser ham bla i albumet og som en utrettelig reisende dra fra land til land, fra det ene kontinent til det andre, med smil om leppen og hjertet åpent som en lilje i blomst, — da er jeg sikker på at bare filatelister er forstandige, de har bevart sin ungdom intakt. De er de ubevegelige reisende som står i forbindelse med sine filatelistbrødre på den andre siden av grensen, alle drevet av den sam-

me pasjon, og jeg tror virkelig at hvis alle verdens filatelister kunne nå hverandre med et håndtrykk, ville vi ha gjort et langt skritt henimot fred.»

Mesteren, høyreist og stor, og med øyne som røper kunstmaleren, sluttet sin korte belæring, tok opp sin stikkel og begynte å arbeide igjen. Og vi tror, kjære lesere, at dere vil ha forstått nå hvordan skaperen av et frimerke kan inspirere — hvordan han arbeider og hvordan hans inspirasjon gir gjenklang i sinnene.

R. Nicolas, 29, Rue Vaugelas, Annecy, Haute Savoie, FRANCE, ønsker Legion- og Universitetsmerket, brukt og ubrukt. Kjøp ell. bytte.

Ønsker Skandinavia, gir bra serier Europa, Sør-Amerika, Eng. kolonier, U.S.A. — brukt, ubrukt.

T. Lideen, Tärnsborg, Gnesta, Sverige.

SE VÅRT UTVALG av FRIMERKER

og tilbehør. — Prisliste 25 øre.

A. JENSEN, Thv. Meyersgt. 61, Oslo.
Medl. N.F.F.

FRIMÆRKESAMLEREN

det kendte danske fagblad for filateli, begyndte i sit store dobbeltnummer 7/8 (august 1950) offentliggjørelsen af

«The Stella Catalogue of Denmark»,

en ny haandbog og specialkatalog over Danmarks frimærker, skrevet paa engelsk af den ogsaa i Norge velkendte engelske filatelist

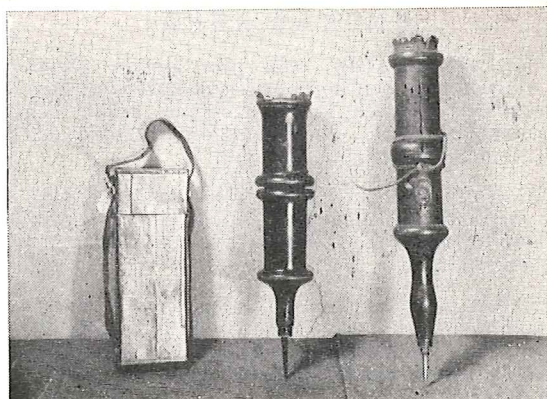
Mr. Roland King-Farlow, F.R.P.S.L.

Alle norske samlere som vil følge med fra starten i denne interessante publikation, anbefales at tegne et aarsabonnement (begyndende med nr. 7/8) som frit tilsendt koster

n. kr. 7.50,

idet de indbetaler dette beløb omgaaende til Frimærkesamlerens enerepræsentant i Norge:

F. C. SVENDSEN J R.,
Sportsdepotet — Bergen.

Budstikker

B e s ø k

POSTMUSEET

(Hovedpostkontoret, Oslo
7de etasje, inng. fra Prinsens gt.)

Åpningstider:

Søndag kl. 12—15

Tirsdag » 10—15

Torsdag » 10—15

Fredag » 10—15

ÖNSKAS KÖPA!

KRIGSPOSTALIA från alla länder, såsom fältpostbrev och kort, brev och kort från koncentrations- och krigsfängeläger, sedlar och mynt utgivna i sådana läger, flygblad och liknande intressant material.

LUFTPOSTHELSAKER från alla länder (kuvert och kort med påtryckta märken avsedda för luftpost) incl. Airletters — ostämplat och stämplat.

U.S.A. hela samlingar, partier, enstaka bättre märken, helsaker, stämpelmärken, localfrimärken, gamla brev, också bättre märken i II. kvalitet, gamla dokument, etc.

BRITISH EMPIRE — nyare bättre märken, K. G. VI. olika tandningar, nyanser, ostämplat och stämplat.

Betalning kontant eller byte.

Högsta priser betalas!

Tacksam för urvalssändningar eller detaljerade offerter med lägsta pris, eller gör jag offerter, om så önskas.

HENRIK POLLAK

601 West 138th Str., New York 31, N.Y., U.S.A.

Korrespondens: Norsk, Dansk, Svenska, Deutsch, Français, English.

ELVÉCO

FRIMERKEALBUM

Standard verdensutgave for begynnere. Format 21 x 26 cm. — 100 sider. Bundet i stive permer.

Utsalgspris kr. 5.25.

Fåes i alle landets bok- og papirforretninger og spesialforretninger.

Rich Andvord
OSLO

Samler-annonser.

PRIS PR. LINJE KR. 0.75, MINIMUM KR. 4.00.

Frimerkebytte ønskes med danske samlere på basis av katalogpris. Jeg gir svenske og finske merker i bytte.

Göran Skogh, Munktorp, Sverige.

Send meg 1 sett U.P.U.-merker, og motta i bytte 40 forskjellige danske frimerker.

M. Staal Erichsen, Torvegade 8, Skive, Danmark.

N.F.T. 1942—48 - 7 årganger komplett - til salgs for kr. 40.— ved *F. C. Svendsen jr. Sportsdepotet, Bergen.*

BYTTE. Mot bedre merker fra Norge sender jeg bedre merker fra Tyskland etter 1945. — Førstesending utbes. — *Gerhard Thomas, Berlin, Reinichendorf West, Scharnweberstr. 29 a.*

Japan Exchange. Frimerker Specially want. Commemorative. Semipostals and Airs. *Takata Cub, Onden, Shibuyku, Tokyo, Japan.*

Køber alt Norge; oppgi pris og antal, massevarer pr. 10—100 stk., bedre mærker pr. stk. Kan om ønskes tilbyde mærker fra Danmark og Island i bytte. *Sørensen, Østergade 7, Aakirkeby, Danmark.*

F.D.K. med Prinsesse Marie udk. i september med 1 Mrk. 2 Svarkuponger. Firblok 4 svarkup. Fdk. Afa 305—317 2 svarkup. pr. stk. *Aage Jørgensen, Dannebrogsgade 48, København V, Danmark.*

Særtrykk nr. 1 — Norges Bypostmerker av Stian Sannes — kjøpes til kr. 5.00 pr. stk. *F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.*

Gode, billige utvalg sendes til påsyn. Stor rabatt. Skriv til *P. A. Foldal Ørstavik.*

Bra Belgia-samling til salgs. Verdi etter AFA 49 ca. kr. 1700.—. *Jarle O. Stensdal, Postboks 46, Høvik.*

De fleste norske frimerker etter 1943, brukt og ubrukt, til salg. Bare prima merker, og etter Norgeskatalogens priser. *Bjarne Saltre, Saltrestranda.*

REKLAMEPAKKE — spesielt egnet for nye samlere, inneholdende 1 pent album for skandinaviske land (Facit), pinsett, 1000 frim.-hengsler, 1 pakke med 100 forskj. norske, 100 danske, 100 svenske, 100 finske og 25 forskj. islandske frimerker. Dessuten 2 dubletthefter og 100 pergamynkonvolutter. Dessuten en rikholdig prisliste over frimerkepakker og rekvisita. Pris kun kr. 20.—.

TUBFRIM — Nesbyen. (Postgiro 492 00.)

Nybegynnere! 100 forskjellige Norge kr. 2.50, 150 do. kr. 6.50, 200 do. kr. 14.00. Prima merker. Fritt tilsendt.

P. Anensen, Vollsvn. 7, Lysaker.

Eldre Frankrike på brev. Tyskland, Danmark komplett. Bedre Norge brukt og ubrukt, også i 4-blokker. U.S.A. rimelig priset, sendes interesserte. — U. Kirkedam, Arendal. Medlem Oslo og Grimstad filatelistklubber.

Særtrykk av «Meddelelsesblad for Bytteklubb for Spesialsamlere Norge» kan ennå fås — pris kr. 5.00 — fra Bergens Filatelist Klub v/ F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.

Søker Norske Marginaler: Dampskipsstempler og andre sjeldne stempler på skillingutgavene eller 10 øre rød.

Dan Thune-Larsen, Dalsvn. 6, Smestad, Oslo.

Send mig 1 ostämplad serie Poliomyelitt, och jag sender 20 nyare svenska märken av höga valörer. — Thore Andersson, Västmannagatan 45 II, Stockholm.

SAMLERE i Sverige, Danmark, Island, Finland, Holland, Belgia, Frankrike, Ungarn, Tsjekkoslovakia, Jugoslavia, og ca. 50 andre land ønsker bytteforbindelse med norske samlere. Send oss Deres bytteønsker og kr. 7.50 til kontingent. Full tilfredshet eller pengene tilbake.

Norwania Bytteklubb, Boks 60, Tønsberg.

Dansk samler søker bytteforbindelse i Norge. Kommunesekretær Ole Poulsen, Lind pr. Herning, Danmark.

Nr. 25 plate I. Jeg søker par, striper eller blokker for arkkonstruksjon. Lån eller kjøp. Dan Thune-Larsen, Dalsvn. 6, Smestad, Oslo.

Illustrert prisliste over billige frimerkepakker fra mange land, album, pinsetter, hengsler og kilovarer, sendes gratis på forlangende.

TUBFRIM — Nesbyen.

Prima norske frimerker, brukt og ubrukt, i godt utvalg til rimelige priser (katalogverdi ÷ 20—33⅓ %). Mottar gjerne mankoliste. Også bytte. Full returrett. Nærm. opplysning ved henvendelse til

P. Anensen, Vollsvn. 7, Lysaker.

NY SESONG! Ønsker De direkte bytteforbindelser med utlandet, får De dem lett ved å bli medlem i en internasjonal bytteklubb. Det fins mange sådanne, men full valuta for medlemskontingenten gir kun de beste. Til dem hører World Exchange Club Cosmos med 2900 registrerte medlemmer i 60 forskjellige land. I årskontingenten inngår abonnement på tidskriftet PEN FRIENDS som utkommer 5 ganger om året med interessante artikler, medlemsfortegnelse og pene illustrasjoner. Forsøm ikke å stifte bekjentskap med denne aktive klubb. Send kupongen til: PEN FRIENDS, Lund, Sverige. (Sett X for hva De ønsker.)

Send meg gratis Deres prospekt.

Noter meg som medlem av Cosmos og ta årskontingenten kr. 5.00 i oppkr. pr. post.

Send meg regelmessig Deres utvalg.

Navn:

Adresse:

Alder: Samlerområde:

Norske frimerker. — Ekspertiser og annen assistanse.

Arnstein Berntsen, Postb. 189, Blommenholm. Autorisert av Norsk Filatelistforbund.

Våre populære «10 øres utvalg» og utvalg med norske og utenlandske merker tilsendes gratis på forlangende. Referanser er ønskelig.

TUBFRIM — Nesbyen.

Gamle norske frimerker og brever fra før 1910 kjøpes kontant.

Einar Flood, Minde, Fana.

Jeg kjøper gjerne — eller bytter — eldre franske merker, løse eller på brev; også massevarer har interesse.

F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.

Norge nr. 1 kjøpes kontant. — Ekspertiser og annen assistanse.

Arnstein Berntsen, Postb. 189, Blommenholm.

Exchange stamps anywhere. — Send yours. Receive mine. — Ed. Petersen, 1265 No. Harvard Blvd., Los Angeles, California, U.S.A.

KILOVARER

Postforseglet:

Danmark 1950	kr. 25.—
Finnland 1945	» 25.—
— 1946	» 25.—
Böhmen og Mähren	» 25.—
Holland 1943/44	» 50.—
Tsjekkoslovakia, etterkrigs- merkene	» 30.—
Ungarn	» 30.—
— Inflasjonsmerker 1945/46	» 70.—
Tyskland, etterkrigsmerker	» 45.—
Sverige 1950*	» 55.—
Norge*	» 23.—

Forseglet av Tubfrim:

Danmark	kr. 18.—
Belgien, jernbanemerker ...	» 20.—
Holland	» 15.—
Italia	» 30.—
Sveits	» 30.—
Australia	» 25.—
U.S.A.	» 20.—
Verdensblanding	» 22.—
Norge 1949*	» 13.—
Norge 1950*	» 13.—
Norge, Nasjonalhjelpen,* rikelig m/ Kronprins Olav merker i alle verdier	» 35.—

Alle priser er pr. forseglet 1 kilo kartong. — Porto ekstra. — Ved kjøp for kr. 100.— og derover innrømmes 33½ % rabatt på alle kilovarer, unntatt den svenske og de fire norske som er merket med *.

Postgiro 492 00.

TUBFRIM - Nesbyen.

Telefon 94 a.

TORVET 15 — BERGEN